Frøken eller frue?

Wilkie Collins

Wilkie Collins

Frøken eller frue?

eBibliotek 1800

2024

Ophavsret og brugsbetingelser

Denne ebogsudgave af Wilkie Collins: *Frøken eller frue?* er baseret på originaler, som er public domain i hele verden.

Nærværende ortografisk opdaterede og redigerede udgave af teksten kan frit downloades og videreformidles under Creative Commons-licensen BY-NC-SA – Kreditering-IkkeKommerciel-DelPåSammeVilkår 4.0 International.

Generelt forbehold: *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en tekst, som stammer fra en længst svunden tid. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use

This ebook edition of Wilkie Collins: *Frøken eller frue?* is based upon sources in the public domain worldwide.

This orthographically updated and revised edition is free to download and reuse under Creative Commons BY-NC-SA Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International.

Disclaimer: *Please note that this book is based on an original text dating from another era. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of art from previous times should be viewed in its cultural and temporal*

context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.

1. scene: Til søs

Natten var til ende. Den nyfødte dag ventede på det oplivende lys under en stilhed, som er aldeles ukendt på land – den ro, der hersker før solopgang under et blikstille på havet.

Man mærkede ikke det mindste vindpust i den dødstille luft; ikke det mindste bølgeslag krusede den ubevægelige vandflade; der sporedes kun en forandring i det langsomt tiltagende lys; intet rørte sig undtagen den træge tåge, som bølgede i vejret over den østlige del af havet for at møde sin herre solen. Lidt efter lidt blev morgenens luftige slør tyndere og tyndere, efterhånden som det hævede sig, indtil man igennem det i solens første stråler skimtede de brede hvide sejl på en lystyacht.

Der var stille ombord i skibet fra forstavn til agterstavn, som der var stille på havet.

På dækket fandtes der kun et eneste levende væsen – manden ved roret, som slumrede fredeligt med armen slynget om det unyttige rat. Lidt efter lidt tiltog lyset, og med det tiltog også varmen; vor rorgænger slumrede endnu, de tunge sejl hang ubevægelige ned, og det rolige vand slumrede ved skibets sider. Hele solskiven var synlig over vandlinjen, da den første lyd banede sig vej gennem morgenens stilhed. Langt borte fra det skinnende hav nåede pludselig en havfugls skrig til yachten ud fra den svindende tåges sidste luftige kredse.

Den slumrende rorgænger vågnede; han så op til de slappe sejl og gabede i sympati med dem, så ud over havet til begge sider og rystede ærgerlig på hovedet.

"Blæs, min lille brise!" sagde manden og fløjtede sagte mellem tænderne, sømandens sædvanlige besværgelse til vinden. "Blæs, min lille brise!"

"Hvorfra blæser den?" råbte nu en stærk og trodsig stemme, som lød hen over dækket fra kahytstrappen.

"Hvorfra De selv vil, herre, rundt omkring hele kompasset."

Stemmen fulgtes af en mand. Yachtens ejer viste sig på dækket.

Det var Richard Turlington, Esq., af det store firma *Pizzituti, Turlington og Branca*, der drev handel på Levanten.

Turlington var otte og tredive år gammel. Han hævede sig stiv og stum til en højde af kun fem fod og seks tommer og fremviste for sine medskabningers blik et ansigt, der henhørte til den perpendikulære klasse af menneske-arkitekturen. Hans pande dannede en lige linje, hans overlæbe en anden lige linje og hans hage den ligeste og længste linje af dem alle. Da han vendte sit brune ansigt mod øst og skyggede med hånden over sine lysegrå øjne, så man tydeligt på denne hårde hånd, at den på et eller andet tidspunkt i hans liv havde skaffet ham opholdet ved strengt arbejde. Han var i det hele taget en mand, som man let kunde få agtelse for, men som det ville falde vanskeligt at elske; han var moralsk og fysisk – om man så tør sige – en mand, som det var umuligt at bøje.

"I går var det blikstille," mumlede Richard Turlington, idet han så sig omkring med en ubehagelig ro; "i dag er det også blikstille. Til næste år lader jeg en dampmaskine sætte ind i fartøjet. Dette er da også alt for utåleligt."

"Tænk på de smudsige kul og den infernalske rysten, og lad så Deres smukke fartøj være, som det er. Vinden og havet må da

også have lov til at tage en hviledag."

Det var et smækkert, livligt, krushåret ungt menneske, som udtalte disse ord, idet han nærmede sig Richard Turlington; han havde sine klæder under armen, et håndklæde i hånden og ikke andet på end den natdragt, i hvilken han var sprunget ud af sengen.

"Launcelot Linzie, jeg har taget Dem med om bord i mit skib i egenskab af læge for frøken Natalie Graybrooke efter hendes faders opfordring. Måske jeg tør bede Dem om at holde Dem på Deres plads. Når jeg trænger til Deres råd, skal jeg bede Dem om det."

Idet Turlington svarede dette, fæstede han sine grå øjne på det unge menneske med et udtryk, der tydeligt lagde til: "Der bliver ikke meget længere plads for mig og Dem i dette fartøj."

Launcelot Linzie havde sine gode grunde (sådan syntes det i det mindste) til ikke at tåle nogen som helst tilrettevisning af sin vært.

I en godmodig, men dog noget ironisk tone svarede han:

"Tak skal De have! Men det er slet ikke så let for mig at holde mig på min plads ombord i Deres fartøj. Jeg kan ikke lade være af og til at bilde mig ind, at jeg har lov til at træde op, som om jeg var ejer af skibet. Livet her er så nyt – for mig! Det er mig fx så behagelig bekvemt at vaske sig her. I land er det en indviklet sag med sæbekop og vandkande og vaskefad, og så er man altid udsat for at slå noget itu eller ødelægge et eller andet. Her behøver man blot at springe ud af sengen, løbe op på dækket og så gøre, som jeg nu gør."

Han vendte sig om og ilede hen til fartøjets bov. På et øjeblik havde han skilt sig ved sin natdragt, i det næste var han oppe på

rælingen, og i det derefter følgende sprang han lystigt ud i tres favnes saltvand.

Turlingtons øje fulgte ham næsten modstræbende, men dog alligevel opmærksomt, da han svømmede rundt om skibet. Turlingtons tanke, der bevægede sig sikkert, men langsomt, fremstillede for ham et problem, der skulle løses med følgende givne forudsætninger:

Launcelot Linzie er femten år yngre end jeg. Føj hertil, at Launcelot Linzie er Natalie Graybrookes fætter. Når disse to fordelt er givne, spørges der: Har han vundet Natalies kærlighed?

Richard Turlington satte sig i en krog i skibets agterdel, idet han langsomt vendte og drejede dette spørgsmål i sine tanker. Han var endnu i færd med problemet, da den unge læge vendte tilbage til sin kahyt for at lægge den sidste hånd på sit toilette, og han havde ikke løst det, da stewarden en time senere viste sig for at melde, at frokosten var rettet an.

Der sad fem personer rundt om bordet i kahytten.

For det første var der sir Joseph Graybrooke. Han havde arvet en smuk formue, som hans fader og hans bedstefader havde erhvervet ved handelen; var to gange blevet valgt til borgmester i en blomstrende provinsby; havde, mens han beklædte dette embede, været officielt privilegeret til at række en sølvmurske til et medlem af kongefamilien, der nedlod sig til at lægge grundstenen til en bygning med et barmhjertigt formål; var som følge heraf blevet slået til ridder; var en type på den overordentlig respektable klasse, han tilhørte; i besiddelse af et elskværdigt rødt ansigt og silkeblødt, hvidt hår; net i sin dragt og velsignet med sunde grundsætninger, moderate politiske

anskuelser og en god fordøjelse – med få ord: en uskadelig, pæn, pletfri, enfoldig, sund og rask gammel mand.

For det andet var der frøken Lavinia Graybrooke, sir Josephs ugifte søster: Sir Josephs udtrykte billede i skørter. Den, der kendte den ene, kendte også den anden.

For det tredje frøken Natalie Graybrooke – sir Josephs eneste barn.

Hun havde arvet sin moders udseende og gemyt. Moderen var død for mange år siden. Der havde været en blanding af negerblod og fransk blod i salig lady Graybrookes familie, som oprindelig havde været bosat på Martinique. Natalie havde sin moders mørke ansigtsfarve, moderens prægtige sorte hår og moderens nydelige, smægtende brune øjne. Da hun var femten år – og det blev hun først på sin sidste fødselsdag – var hendes former allerede så udviklede, som man i England kun plejer at se det ved tyve års-alderen. Hendes smuktformede hånd var lang og bred, og hendes bøjelige midje var en fuldvoksen kvindes. Denne påfaldende legemlige udvikling ledsagedes langtfra af en tilhørende udvikling i karakteren. Natalie havde i et og alt en ung piges milde, uskyldige væsen. Hun ejede sin faders milde gemyt indpodet i hendes moders foranderlige sydlandske natur. Hun bevægede sig som en gudinde, og hun lo som et barn.

I foråret havde der vist sig tegn til en alt for hurtig udvikling og dermed følgende svaghed hos sir Josephs datter. Familiens læge havde nu foreslået en sørejse som en fornuftig måde at tilbringe de smukke sommerdage på. Richard Turlingtons yacht blev stillet til hendes disposition – med Richard Turlington selv som hørende til skibets faste inventarium. Med

sin fader og sin tante til at vedligeholde hjemmets atmosfære omkring hende – med fætter Launcelot (mere almindelig kendt som "Launce") til, om det blev nødvendigt, at udføre den lægebehandling, der var foreskrevet af en højere autoritet i land – indskibede den elskværdige invalid sig på sit sommerkrydstogt og blev snart til et andet menneske ved hjælp af havets livsvækkende briser.

Efter at man havde tilbragt to lykkelige måneder med at sejle langsomt omkring Englands kyster, var der ikke andet tilbage af Natalies sygelighed end en behagelig mathed i hendes øjne og en yderlig mangel på kraft til at foretage noget som helst, der havde udseende af alvorlig beskæftigelse.

Som hun nu sad denne morgen ved frokostbordet i kahytten i sin nette sødragt af gammeldags nankin – med sin medfødte barnlighed i sin måde at være på, der dannede en tiltrækkende modsætning til de blomstrende, fuldt udviklede former – måtte den mand sandelig have været godt væbnet med den moderne filosofi, som kunne have nægtet, at en kvindes første rettighed er at være smuk og en kvindes første fortjeneste den at være ung!

De to andre personer, der var til stede ved bordet, var de to herrer, som vi allerede har set på yachtens dæk.

"Ikke det mindste vindpust!" sagde Richard Turlington. "Vejret har fattet nag til os; nu har vi drevet om hen ved fire eller fem mil i de sidste otte og fyrre timer. De vil vist aldrig mere gå på krydstogt med mig – De længes sagtens efter at komme i land?"

Han henvendte disse ord til Natalie; det var klart, at han gerne ville gøre sig behagelig for den unge dame, men det var

lige så klart, at det ikke lykkedes ham at gøre noget indtryk på hende.

Hun gav ham et høfligt svar og så ned på sin tekop i stedet for at se på Richard Turlington.

"Man kunde godt bilde sig ind, man var i land i dette øjeblik," sagde nu Launce. "Fartøjet er lige så ubevægeligt som et hus, og det svingbord, vi spiser frokost ved, er jo så lige som spisebordet hjemme."

Han henvendte sig også til Natalie – men uden at forråde den samme ængstelige lyst til at behage hende, som den anden havde lagt for dagen.

Så meget er imidlertid sikkert, at han bortledte den unge piges opmærksomhed fra hendes tekop, og hans tanke kaldte øjeblikkelig en tilsvarende tanke til live i Natalies sjæl.

Hun bemærkede:

"Det bliver vist løjerligt at komme i land igen; at skulle være i et værelse, som aldrig hælder over til den ene side, og sidde ved et bord, som aldrig det ene øjeblik synker ned til ens knæ og det andet hæver sig op til ens hage. Hvor vil jeg dog ikke komme til at savne vandets plasken og klokkens ringen på dækket, når jeg ligger vågen om natten i land! Der er det jo en aldeles ligegyldigt, hvorledes vinden blæser, og hvorledes sejlene står. Der spørger man ikke, når man har forvildet sig, solen om den rette vej ved hjælp af et lille kobberinstrument og et stykke blyant og papir. Der strejfer man ikke behageligt omkring, hvorhen vinden fører en, uden forud at behøve at plage sig selv med at lægge en plan for sin vandring. O, hvor jeg skal savne det kære, foranderlige, ustadige hav! Det er også kedsommeligt, at jeg ikke er en mand og en sømand!"

Dette var henvendt til den gæst, som var trådt ombord – ikke et eneste ord, ikke engang tilfældigt, til fartøjets ejer!

Richard Turlingtons tætte øjenbryn trak sig sammen med et umiskendeligt udtryk af smerte.

Han sagde nu, idet han vendte sig til sir Joseph:

"Hvis dette stille vejr holder ved, er jeg bange for, Graybrooke, at jeg ikke bliver i stand til at bringe Dem tilbage til den havn, vi sejlede ud fra, i slutningen af denne uge."

"Gør det, når De kan, Richard," svarede den gamle herre resigneret. "Jeg lægger mindre vægt på, hvornår jeg kommer i land."

"Ja, det må da heller ikke vare alt for overdrevent længe, Joseph," sagde frk. Lavinia – der øjensynlig havde en følelse af, at hendes broder gav alt for meget efter. Hun talte med sir Josephs elskværdige smil og sir Josephs blide stemme. To ganske små tvillinger kunde næppe have lignet hinanden mere.

Mens de ældre udvekslede disse få ord, havde de yngre begyndt en hemmelig telegrafering under bordet. Natalies fod, der var iført en nydelig tøffel, følte sig forsigtigt tomme for tomme frem over tæppet, til den berørte Launces støvle. Launce, der var i færd med sin morgenmad, så øjeblikkelig op fra tallerkenen, men vendte straks derefter – ved et nyt tryk fra Natalies fod – med en voldsom fart blikket ned til den igen.

Da Natalie havde overbevist sig om, at ingen af de andre lagde mærke til hende, greb hun sin kniv. Idet hun særdeles skuffende lod, som om hun ganske åndsfraværende legede med den, som en ung pige, der er fordybet i sine tanker, begyndte hun at skære et stykke skinke, det lå på kanten af hendes tallerken, i seks små stykker. Launces øje betragtede

forventningsfuldt fra siden dette stykke skinke, der således blev delt og atter delt på ny. Han ventede øjensynlig på, at denne samling af småstumper skulle blive brugt som en slags telegraf, om hvis anvendelse han forud var kommet overens med sin nabo.

De andre personer ved frokostbordet fortsatte imidlertid deres samtale.

Frk. Lavinia sagde, idet hun vendte sig til Launce:

"Jeg kan fortælle dig, du letsindige dreng, at du forskrækkede mig ikke så ganske lidt i morges. Mens jeg sov med mit kahytsvindue åbent blev jeg vækket ved et forfærdeligt plask i vandet. Jeg kaldte på jomfruen. Jeg forsikrer, jeg troede virkelig, der var faldet nogen over bord!"

Sir Joseph så hurtigt op; hans søster havde tilfældigvis rørt ved et af hans gamle minder.

"I taler om at falde overbord," begyndte han; "det minder mig om et overordentlig besynderligt eventyr – –"

Her faldt Launce ind med sine undskyldninger, idet han sagde:

"Det skal aldrig ske igen, frk. Lavinia; i morgen tidlig skal jeg smøre mig helt ind i olie og glide ned i vandet lige så stille som en sæl."

"\1– om et overordentlig besynderligt eventyr," vedblev sir Joseph, "der hændte mig for mange år siden, da jeg endnu var en ung mand. Lavinia?"

Her standsede han og så spørgende på sin søster. Frk. Graybrooke nikkede med hovedet til svar og satte sig tilrette i sin stol, som om hun ville samle hele sin opmærksomhed i forventning om, at der ville blive lagt beslag på den.

Når man kendte noget til de to søskende, vidste man, at disse forberedelser tydede på en forestående meddelelse, som ville blive af en forfærdelig længde. De fortalte altid en historie i forening og var altid uenige om fakta. Søsteren modsagde høfligt broderen, når det var sir Joseph, som fortalte, og broderen modsagde høfligt søsteren, når det var frøken Lavinia, som havde ordet. Når de var skilt fra hinanden og således fri for deres sædvanlige udveksling af modsigelser, havde man aldrig hørt nogen af dem fortælle den simpleste historie, uden at de gik i stå midt i det.

"Det var fem år, før jeg lærte Dem at kende, Richard," vedblev sir Joseph.

"Seks år," sagde frk. Graybrooke.

"Undskyld, Lavinia."

"Nej, Joseph, jeg har det noteret i min dagbog."

"Lad os se bort fra det punkt."

Sir Joseph benyttede altid denne formel som et middel til på en gang at stille søsteren tilfreds og på ny genoptage tråden i sin fortælling.

"Jeg krydsede udenfor Mersey," vedblev han, "i en Liverpool-lodsbåd. Jeg havde lejet båden i forening med en af mine venner, der tidligere i selskabslivet i London var bekendt under navnet 'Mahogni-Dobbs', som man kaldte ham på grund af hans bakkenbarters ejendommelige brune farve."

"Hans livreers farve, Joseph, ikke hans bakkenbarters farve."

"Kære Lavinia, du tænker på 'Søgrøn-Shato', der blev kaldt således efter de besynderlige livreer, han gav sine tjenere det år, da han var sherif."

"Det tror jeg ikke, Joseph."

"Du må undskylde, Lavinia –"

Richard Turlingtons benede fingre trommede utålmodigt på bordet. Han så hen til Natalie.

Hun var i færd med langsomt at ordne de små stykker skinke på sin tallerken; Launcelot Linzie, der så endnu mere søvnig ud end sin kusine, stirrede ned på hendes tallerken. Da Richard så, hvad han nu så, fandt han løsningen på det problem, der havde sat ham i forlegenhed oppe på dækket. Det var ganske simpelt umuligt, at Natalie skulle kunne fatte kærlighed til en så enfoldig nar, som fætteren måtte være.

Sir Joseph fortsatte.

"Vi var ti eller tolv mil fra Merseys munding."

"Sømil, Joseph."

"Det gør intet til sagen, Lavinia."

"Undskyld, broder, men den afdøde store og gode doktor Johnson sagde altid, at man i burde være nøjagtig selv i de ubetydeligste ting."

"Det var nu almindelige mil, Lavinia."

"Det var sømil, Joseph."

"Lad os se bort fra det punkt. Mahogni-Dobbs var netop nede i kahytten, beskæftiget med – –"

Her standsede sir Joseph (med sit elskværdige smil) for at rådføre sig med sin hukommelse. Frk. Lavinia ventede (med sit elskværdige smil) på en ny anledning til at komme med en rettelse. I det samme øjeblik lagde Natalie sin kniv fra sig og stødte sagte til Launces fod under bordet, Da hun således lagde beslag på hans opmærksomhed, var de seks stykker skinke ordnet på følgende måde på hendes tallerken: To stykker var placeret lige over for hinanden, og fire stykker var anbragt

lodret under dem. Launce så på tallerkenen og stødte så to gange til Natalies fod. Fortolket efter det tegnsystem, de forud var blevet enige om, betød signalet på tallerkenen: "Jeg må tale med dig i enrum". Og Launces dobbelte tryk betød: "Efter frokost".

Sir Joseph fortsatte sin beretning. Natalie greb atter sin kniv. Et nyt signal skulle løbe af stablen!

"Vi var begge to nede i kahytten, beskæftiget med at slutte vor middag – –"

"Med at sætte jer til frokostbordet, Joseph."

"Kære Lavinia! Det må jeg dog vide bedre."

"Jeg gentager kun, hvad jeg selv har hørt, broder. Sidste gang, du fortalte denne historie, var du og din ven i færd med at sætte jer til frokostbordet."

"Lad os ikke gå således i enkeltheder, Lavinia. Lad os sige, at vi var beskæftiget med et måltid."

"Hvis der ikke lægges mere vægt på det, Joseph, var det sikkert bedre helt at udelade det."

"Lad os se bort fra det punkt. Pludselig fo'r vi begge op ved at høre, at man på dækket råbte: 'En mand over bord!' Vi ilede begge op ad kahytstrappen, idet vi naturligvis troede, at det var en mand af vore folk, der var faldet i vandet, og jeg må tilføje, at rorgængeren, som havde udstødt råbet, var af samme mening."

Her standsede sir Joseph igen. Han var nu kommet til et af de store dramatiske pointer i sin fortælling, og det var ham naturligvis om at gøre at fremstille det på en så eftertrykkelig måde som muligt. Han grundede lidt med hovedet lidt til den ene side. Frk. Lavinia grundede også med sit hoved lidt til den

ene side. Natalie lagde igen sin kniv fra sig og stødte igen til Launce under bordet.

Denne gang lå der fem stykker skinke i en række på tallerkenen og et stykke under dem lige for midten. Fortolket efter systemet skulle dette signal udlægges i de to ominøse ord: "Dårligt nyt". Launce så betydningsfuldt hen til fartøjets ejer (udlagt: "Står han i forbindelse med det?"). Natalie rynkede panden til svar (udlagt: "Ja, han gør"). Launce så nu atter ned på tallerkenen. Natalie stødte øjeblikkelig alle de små stykker skinke sammen til en hob (udlagt: "Jeg har ikke mere at sige").

"Nå?" sagde Richard Turlington noget skarpt, idet han vendte sig til sir Joseph. "Gå videre med Deres historie. Hvad blev det så til?"

Hidtil havde han ikke gjort sig den ulejlighed at vise blot så meget som et høfligt skin af interesse for sin gamle vens stadig afbrudte fortælling. Først da sir Joseph nåede til den sidste sætning – hvori han antydede, at det muligvis ville vise sig, at manden, der var faldet overbord, ikke hørte til lodsbådens besætning – først da kom der liv i Turlington, og det så ud til, at han pludselig blev opfyldt af en levende interesse for historiens videre gang.

Sir Joseph vedblev:

"Så snart vi kom op på dækket, så vi manden i vandet agterude. Vort fartøj blev lagt op til vinden, og båden firedes i vandet. Kaptajnen og en af folkene tog årerne. Vor besætning bestod i alt af syv mand. To var i båden, en tredje ved roret, og de fire andre stod til min forbavselse bag ved mig, da jeg så mig om. I det samme øjeblik råbte Mahogni-Dobbs, som stod og så gennem en kikkert: 'Hvem Fanden kan det være? Manden flyder

på et hønsebur, og vi har jo ikke det, der ligner det, ombord her i fartøjet.'"

Den eneste af de tilstedeværende, der tilfældigvis lagde mærke til udtrykket i Richard Turlingtons ansigt, da disse ord blev udtalt, var Launcelot Linzie. Han – og han alene – så, hvorledes købmandens mørke ansigt langsomt blev blegere og blegere og til sidst næsten ganske askegråt, mens han samtidig kastede et stjålent blik over til sir Joseph Graybrooke med et udtryk som det, der findes i et vildt dyrs øje. Han så slet ikke hen til Lance, men havde dog alligevel tilsyneladende en følelse af, at denne betragtede ham; han støttede derfor sit hoved i hånden, mens fortællingen fortsattes, og skjulte således sit ansigt for den unge læges blik.

"Manden blev bragt ombord," vedblev sir Joseph, "og ganske rigtigt sammen med et hønsebur, han flød på, da man fandt ham. Den stakkels fyr var ganske blå af angst og opholdet i vandet; han besvimede, da vi løftede ham op på dækket.

Da han kom til sig selv, fortalte han en forfærdelig historie. Han var en syg og fattig sømand fra udlandet; han havde skjult sig i et engelsk skib, der skulle gå til hans fædreland, og som den samme morgen var sejlet ud fra Liverpool. Man havde imidlertid opdaget ham og bragt ham for kaptajnen, og denne, der var et sandt uhyre i menneskelig skikkelse – –"

Før det næste ord i sætningen kunne passere over sir Josephs læber, skræmte Turlington det lille selskab i kahytten ved pludselig at springe op, idet han udbrød:

"Brisen! Endelig er den der da!"

Mens han sagde dette, vendte han sig om mod kahytsdøren, så at han vendte ryggen til sine gæster.

Han råbte op:

"Hvorfra blæser vinden?"

"Der er ikke spor af vind, sir?"

I kahytten havde man ikke mærket det mindste til, at skibet rørte sig, og ikke hørt den mindste lyd, som kunne antyde, at der rørte sig en brise. Der var ingen tvivl om, at fartøjets ejer, som var vant til søen og, om det blev nødvendigt, selv var i stand til at føre sit skib, havde gjort sig skyldig i en forunderlig fejltagelse. Han vendte sig igen om til sine venner og gjorde en overordentlig høflig undskyldning, hvilket han ellers aldrig plejede at gøre sig skyldig i til andre tider og under andre omstændigheder.

"Bliv ved," sagde han til sir Joseph, da han var blevet færdig med sine undskyldninger; "jeg har aldrig i mit liv hørt en så interessant historie. Jeg beder Dem, bliv ved!"

Dette lod sig nu imidlertid ikke så ganske let gøre. Sir Josephs velordnede tanker var bragt i en fuldstændig forvirring, og frk. Lavinias indvendinger, der var holdt i reserve, var uigenkaldeligt blevet kastet om imellem hinanden. Både broder og søster blev desuden oven i købet forhindret i at genvinde herredømmet over deres ideer ved den måde, deres vært sad og så på dem på. I stedet for at opmuntre de to skikkelige gamle mennesker, foruroligede han dem ved at se stift på dem, mens han støttede albuerne på bordet og med et bistert udtryk i sit ansigt så ud, som om han var bestemt på at blive siddende der og høre efter hele resten af sit liv, om det blev nødvendigt.

Launce hjalp imidlertid til atter at bringe sir Joseph på gled. Efter at han først havde kastet et forskende blik på Richard, bragte han sin onkel lige midt ind i historien igen ved at sige:

"De ville da vel ikke påstå, at kaptajnen på skibet kastede manden overbord?"

"Jo, det gjorde han netop, Launce. Den stakkels fyr var alt for syg, til at han kunne arbejde for sin overfart. Kaptajnen erklærede da, at han ikke ville have en doven fremmed vagabond ombord i sit skib for at spise den proviant, der tilkom engelskmænd, som arbejdede for den. Med sine egne hænder kastede han så hønseburet i søen, og ved en af sine matrosers bistand kastede han manden bagefter, idet han sagde til ham, at han kunne flyde tilbage til Liverpool med strømmen om aftenen."

"Det er løgn!" råbte Turlington, idet han henvendte sig, ikke til sir Joseph, men til Launce.

"Kender De de nærmere omstændigheder?" spurgte Launce roligt.

"Nej, det gør jeg aldeles ikke. Men jeg ved af egen erfaring, at de udenlandske matroser er endnu større banditter end de engelske. Manden var rimeligvis faldet over bord ved et uheld. Resten af hans historie var løgn – og hensigten med den var at åbne sir Josephs pung."

Sir Joseph rystede mildt på hovedet, idet han sagde:

"Det var ikke løgn, Richard. Det blev bevist ved vidner, at manden havde sagt den rene sandhed."

"Vidner? Bah! Flere løgnere, mener De nok."

"Jeg henvendte mig til skibets redere," vedblev sir Joseph. "De opgav mig navnene på officererne og besætningen, og så overgav jeg sagen til politiet i Liverpool.

Fartøjet led skibbrud ved Amazonflodens munding, men besætningen og ladningen blev reddet. De matroser, der hørte

hjemme i Liverpool, kom tilbage, og De kan tro, det var en køn samling. De blev hver for sig taget i forhør, og de afgav alle den samme forklaring angående den fremmede sømand. De kunne imidlertid ikke give andre oplysninger om deres kaptajn og den matros, der havde stået ham bi, end at de ikke var gået ombord i det skib, som havde bragt de øvrige tilbage til England. Jeg ved ikke, hvad der siden er blevet af kaptajnen, men han er sikkert aldrig kommet tilbage til Liverpool."

"Fik De at vide, hvad han hed?"

Det var Turlington, som fremsatte dette spørgsmål, og selv sir Joseph, som mindst af alle var udrustet med iagttagelsesevne, lagde mærke til, at det blev fremført i en aldeles uforklarlig ivrig tone.

"Bliv ikke hidsig, Richard," sagde den gamle herre. "Hvad er der at blive vred over?"

"Jeg forstår ikke, hvad De mener. Jeg er ikke vred – jeg er blot nysgerrig. Fik De så at vide, hvem han var?"

"Ja, jeg gjorde. Han hed Goward. Han var velbekendt i Liverpool som et meget dygtigt, men også meget farligt menneske. Skønt han dengang endnu var meget ung, var han dog en sømand af første rang og bekendt for, at han aldrig gjorde indvendinger mod at tage kommandoen på usødygtige skibe og over slette besætninger. Man sagde, at han på den måde havde tjent betydelige summer for en mand i hans stilling; han tjente slet ansete firmaer og løb alle slags fortvivlede risikoer, det var en sand bandit, Richard! Og mere end en gang havde han på begge sider af Atlanterhavet været i forlegenhed på grund af voldsomheder og grusomheder, han

havde gjort sig skyldig i ombord. Nu er han rimeligvis død for længe siden."

"Eller muligvis," sagde Launce, "er han i live under et andet navn og trives i en ny livsstilling med en endnu mere fortvivlet risiko, skønt af en anden art."

"Kender *De* til de nærmere omstændigheder?" spurgte Turlington, idet han gav Launce hans spørgsmål til ham tilbage med et fremtrædende udtryk af mistillid i sin barske stemme.

"Hvad blev der af den stakkels fremmede sømand, fader?" spurgte nu Natalie, idet hun med vilje afbrød Launce, før han kunne komme til at give et heftigt svar på det i en så heftig tone fremsatte spørgsmål.

"Vi satte en indsamling i gang og henvendte os til hans konsul, kære barn. Kort efter blev den stakkels fyr vel udstyret sendt hjem til sit fædreland."

"Og således ender sir Josephs historie," sagde Turlington, idet han på en støjende måde rejste sig fra bordet. "Det er skade, at vi ikke har en litterær person ombord; han havde fået stof til en hel roman."

Han så op mod vinduet, da han havde rejst sig, og udbrød nu pludselig:

"Der er brisen, og denne gang et det da ingen fejltagelse."

Det vat sandt. Endelig var brisen kommet. Sejlene flagrede, storbommen svingede over til den anden side med et dumpt stød, og det stille vand, som der endelig var kommet liv i, skvulpede lystigt ved skibets sider.

Frk. Lavinia gik hen til kahytsdøren, idet hun sagde:

"Kom med op på dækket, Natalie, og træk lidt frisk luft."

Natalie løftede nederdelen på sin nankins kjole op og viste tanten, at den røde besætning var revet af i et par alens længde; samtidig sagde hun:

"Giv mig først en halv time, tante, i min egen kahyt, til at gøre dette i stand."

Frk. Lavinia trak forbavset sine ærværdige øjenbryn i vejret, idet hun udbrød:

"Du har ikke gjort andet end rive dine klæder itu, barn, så længe du har været ombord på Turlingtons yacht. Det er højst mærkværdigt! Jeg har ikke revet en eneste af *mine* kjoler itu under hele krydstogtet."

Natalie rødmede ganske lidt, idet hun med en noget tvungen latter svarede:

"Jeg er så ubehjælpsom ombord på et skib."

Med disse ord gik hun ind i sin kahyt.

Richard Turlington tog sit cigarfutteral frem, idet han sagde til sir Joseph:

"Nu er det den tid på dagen, da cigarer smager én bedst – lige efter morgenmaden. Lad os så gå op på dækket."

"Går du med, Launce?" sagde sir Joseph.

"Giv mig først en halv time til mine bøger," svarede Launce, "jeg tør ikke lade mine medicinske kundskaber skimle på søen, og det er ikke sikkert, jeg bliver oplagt til at studere højere op ad dagen."

"Ganske rigtigt, min dreng, ganske rigtigt."

Sir Joseph klappede med et billigende smil sin nevø på skulderen, og Launce gik nu ind i sin kahyt.

De tre andre gik op på dækket.

2. scene: Proviantrummet

Folk, der er i besiddelse af en sygelig lever eller et ømt hjerte, er i reglen forhindret i ret at nyde et krydstogt ved to væsentlige ulemper. Det er overmåde vanskeligt at få tilstrækkelig motion, og det er næsten umuligt (hvis det skal holdes hemmeligt) at knytte eller vedligeholde en kærlighedsforbindelse uden et blive opdaget. Betragter vi et øjeblik denne sidste vanskelighed alene, finder vi, at livet inden for et skibs snævre og tæt befolkede grænser i det væsentlige er et offentligt liv. Fra morgen til aften går man i vejen for sin nabo eller omvendt. Som et nødvendigt resultat af dette forhold kunne man måske definere det sjældneste eksemplar af et menneske som den mand, der er i stand til at stjæle et kys ombord uden at blive opdaget. En medfødt dygtighed i krigslist af den fineste slags, en uudtømmelig opfindelsesevne, en tålmodighed, som står i blomst under overmenneskelige prøvelser, en åndsnærværelse, som kækt kan holde ligevægten under alle mulige eventualiteters tryk – det er nogle af de egenskaber, som må følge med kærligheden på et krydstogt, når kærligheden indskiber sig under karakter af en smuglerartikel, som ikke er optegnet efter vedtægten i skibets papirer.

Efter at Natalie og Launce havde sammensat et signalsystem, som satte dem i stand til i al hemmelighed at underholde sig med hinanden, mens andres ører og øjne stod vidt åbne på begge sider af dem, frembød der sig en mere alvorlig vanskelighed ved at finde midler til at holde hemmelige møder ombord i yachten. Launce var ikke i besiddelse af nogen af de

værdifulde moralske egenskaber, som allerede er opregnet som egenskaber hos en fuldendt elsker til søs, og han havde derfor været ude af stand til at indlade sig i en kamp med de hindringer, der frembød sig på hans vej. Natalie, der således var henvist til sin egen opfindelsesevne, havde nu først fundet ud af, at den unge læges medicinske studier måtte afgive en aldeles uigenkaldelig undskyldning for ham til af og til at lukke sig inde i de lavere regioner – og derpå havde hun fået det heldige indfald at rive besætningen på sin kjole løs og fordømme sig selv til at bøde for sin egen skødesløshed som en fuldstændig fyldestgørende grund for hendes vedkommende til også at lukke sig inde. På denne måde lykkedes det de elskende, mens de ledende autoriteter i al uskyldighed befandt sig på dækket, i al hemmelighed at mødes lige under dem på selskabskahyttens neutrale enemærker – der var de også i begreb med at mødes nu efter den ved frokostbordet trufne aftale.

Som sædvanlig ved sådanne lejligheder, var det Natalies dør, som åbnedes først, og det ganske simpelt, fordi Natalie besad en åndsnærværelse, man kunne lide på, i tilfælde af, at der skulle indtræffe noget.

Hun så op til vinduet. Der så hun de to herrers ben og tantens kjole ubevægelige på læsiden af dækket. Hun gik et par skridt frem og lyttede; der indtrådte en pause i den mumlen af stemmer, hun før havde hørt deroppe.

Hun så op igen. Et par ben (ikke hendes faders) var forsvundet. Uden at betænke sig et øjeblik styrtede Natalie tilbage til sin egen dør og fik akkurat tid til at undgå Richard Turlington, som kom ned ad kahytstrappen. Han gik hen til bogskabet i kahytten, trak en af skufferne under det ud, tog her

et kort og gik så straks igen op på dækket. Natalie havde ikke nogen ren samvittighed, og hun drog derfor straks den slutning, at Richard nærede mistanke til hende.

Da hun viste sig igen, vovede hun sig ikke ind i kahytten, men kaldte så dæmpet, det var hende muligt:

"Launce!"

Launce viste sig i sin dør. Han blev standset, endnu før han kunne overskride dørtærsklen.

"Rør dig ikke af pletten! Richard har været nede i kahytten! Richard har mistanke til os!"

"Passiar! Kom blot ud!"

"Ikke på nogen måde, med mindre du kan finde et andet sted end kahytten."

Et andet sted? Hvor let var det ikke at finde et sådant i land! Hvor tilsyneladende umuligt var det ikke på søen! Der var forkabyssen (fuld af matroser) i den ene ende af skibet. Der var sejlrummet (fuldt af sejl) i den anden ende. Der var damekahytten, men den benyttedes af damerne til påklædningsværelse og var således utilgængelig for ethvert mandligt væsen ombord. Skulle der være noget brugeligt aflukket rum midtskibs? På den ene side var der kaptajnens og styrmandens køjer – *dem* kunne man da ikke låne. På den anden side lå proviantforvalterens proviantrum. Launce betænkte sig et øjeblik. Proviantrummet – det kunne bruges.

"Hvor går du hen?" spurgte Natalie, da hendes tilbeder gik lige hen imod en lukket dør i den modsatte ende af selskabskahytten.

"Jeg vil tale med proviantforvalteren, kære Natalie. Vent et øjeblik, jeg skal straks være her igen."

Launce åbnede døren til proviantrummet og fik øje, ikke på proviantforvalteren, men på hans kone, som gik damerne ombord til hånde. Det var et stort held for ham, at han traf hende. Da Launce havde stjålet adskillige kys ombord og hver gang var blevet opdaget enten af proviantforvalteren eller af hans kone, faldt det ham ikke vanskeligt at indlede sin anmodning om at måtte få lov til at benytte proviantrummet ved en ligefrem hentydning til sit forhold til Natalie. Han kunne skole på, at de medfølende autoriteter i denne del af skibet ville være tavse, da han klogeligt havde sikret sig deres bistand ved de sædvanlige klingende overtalelsesmidler. I det foreliggende tilfælde var det dog alligevel mere rimeligt, at konen som kvinde ville låne et villigt øre til Launces overtalelser.

Efter et svagt skin af modstand gav hun ikke alene sit samtykke til at overlade dem rummet, men lovede endog at holde sin mand borte fra det på den betingelse, at de ikke måtte opholde sig derinde mere end ti minutter. Launce gav Natalie et signal fra den ene dør, mens proviantforvalterens kone gik ud ad den anden. Et øjeblik efter var de to elskende samlet i proviantrummet. Behøver vi at sige, i hvilket sprog forhandlingerne åbnedes? Det er næppe nødvendigt! Der gives et uartikuleret læbernes sprog til brug for sådanne lejligheder, som vi alle kender så udmærket, skønt vi undertiden glemmer det senere hen i livet.

Natalie satte sig på en proviantkiste. Bag ved hende lå der te, sukker og krydderier, over hendes hoved svingede der en skinke, og et net med citroner dinglede foran hendes ansigt. Der var ikke rummeligt, men der var ret bekvemt og så behageligt stille.

"Sæt nu, de kaldte på proviantforvalteren?" sagde hun. ("Lad nu være, Launce!").

"Det gør aldeles ingenting. Når han blot viser sig på dækket, så aner de ikke noget."

"Hold dig nu stille, Launce! Jeg har forfærdelige nyheder at fortælle dig. Og jeg tør desuden ikke vise mig for min tante, før jeg har syet frynsen fast igen."

Hun havde bragt nål og tråd med sig. Hun trak nu nederdelen af sin kjole op på knæet, bøjede sig over den og gav sig ivrigt i færd med at fastsy den afrevne besætning. I denne stilling viste hendes smidige figur på en henrivende måde det faste og dog alligevel bløde omrids af hendes former. Nålen i hendes flinke fingre fløj hastigt gennem arbejdet. Kisten var temmelig bred, og Launce var derfor i stand til at få en lille plads bag ved hende. Hvem ville i denne stilling have kunnet modstå fristelsen til at løfte hendes brede, sorte fletning i vejret for at beskue hendes skønne hals, der ligesom var overdraget med et mørkerødt skær? Fra tid til anden, efterhånden som samtalen skred frem, gav Launces læber de mere vigtige ord, der faldt på hans part, et større eftertryk ved at fæste sig på den bløde hals, som det af og til opløftede hår lod ham se. Hvem ville ikke have gjort det samme i Launces sted?

"Nå, Natalie, hvad har du så på hjerte?"

"Han har talt med fader, Launce."

"Richard Turlington?"

"Ja."

"Gid pokker havde ham!"

Natalie fo'r op. En ed, henvendt til hendes nakke, øjeblikkelig efterfulgt af en velsignelse i skikkelse af et kys, det er lidt

overraskende, når man ikke er forberedt på det.

"Det må du ikke gøre igen, Launce! Det var, mens du røg cigar oppe på dækket, og da man troede, at jeg lå i en sund søvn. Men jeg åbnede rigtignok ventilen i min kahytsdør, og så hørte jeg hvert ord, de sagde. Han ventede, til tante var borte, og han således kunne have fader for sig selv, og så begyndte han med sin rædsomme stemme: 'Graybrooke! Hvor længe skal jeg endnu vente?'"

"Sagde han det?"

"Nu må du ikke bande igen, Launce! Ja, således sagde han netop. Fader forstod ham ikke. Den stakkels, kære gamle mand sagde blot: 'Men, bedste Richard, hvad er det, De vil have?' Richard gav straks en meget tåbelig forklaring. Hvem kunne han vel vente på, hvis det ikke skulle være – mig?'

Fader sagde noget om, at jeg endnu var så ung, men Richard lukkede straks munden på ham, idet han sagde, at unge piger var som frugterne; nogle modnedes tidligt, mens andre først modnedes sent. Nogle var fuldvoksne kvinder, når de var fyldt tyve, andre allerede, når de havde nået de seksten år. Det var umuligt, når man så på mig, ikke at få øjet op for, at jeg var blevet et andet menneske, efter at jeg havde været to måneder på søen – og således gik det videre i den samme dur. Fader opførte sig som en sand engel. Han gjorde endnu et forsøg på at skyde sagen ud. 'Tid nok, Richard, tid nok'. 'Tid nok for *hende*,' svarede den elendige, 'men ikke for *mig*. Tænk på, hvad jeg kan byde hende (som om jeg brød mig om hans penge!), husk på, hvor længe jeg har gået og set hende vokse op til min hustru (vokse op for ham – det er afskyeligt!), og lad mig ikke vedblive at være i denne uvished, som det bliver værre og værre for en

mand i min stilling at udholde?' – Han var virkelig ganske veltalende. Hans stemme skælvede; der kan aldeles ikke være nogen tvivl om, at han er ganske overordentlig forelsket i mig."

"Og det smigrer dig naturligvis?"

"Hvor kan du nu sige sådant noget? Jeg er tværtimod begyndt at blive lidt bange for ham."

"Bange? Lagde du mærke til ham i morges?"

"Jeg? Hvornår?"

"Da din fader fortalte historien om manden, der var blevet kastet over bord."

"Nej, hvad gjorde han da? Fortæl mig det, Launce."

"Du skal straks få det at vide. Sig mig først, hvilken ende det tog i aftes. Gav din fader ham noget bestemt løfte?"

"Du ved, hvorledes Richard er; han gav ham intet andet valg. Fader måtte give ham et bestemt løfte, før han fik lov til at gå til ro."

"Om at du skulle blive Turlingtons hustru?"

"Ja netop; ugen efter min næste fødselsdag."

"Ugen efter næste juledag?"

"Ja, fader skal tale med mig, så snart vi kommer hjem, og ved det nye års begyndelse skal jeg indtræde i ægtestanden."

"Er det virkelig alvor, Natalie? Vil du virkelig påstå, at det allerede skulle være kommet så vidt?"

"Alting er blevet ordnet imellem dem; det glimrende hus, vi skal føre, de store indtægter, vi skal have. Alt det er i orden, jeg hørte fader sige til Richard, at jeg skulle have halvdelen af hans formue på min bryllupsdag. Det var meget pinligt for mig at høre, hvor megen vægt de lagde på pengene, og hvor lidt de tænkte på kærligheden. Hvad skal jeg nu gøre, Launce?"

"Det spørgsmål er det da ikke vanskeligt at besvare, kære Natalie. Først og fremmest må du bestemme dig til ikke at ægte Richard Turlington –"

"Vær nu fornuftig. Du ved jo, at jeg har gjort, hvad jeg kunne. Jeg har jo sagt til fader, at jeg kan betragte Richard som en ven, men aldrig kan ægte ham. Når jeg siger det, svarer han mig blot leende: 'Vent blot lidt, du bliver nok af en anden mening, kære.' Du ved jo, at Richard står meget højt hos ham; Richard har hjulpet ham i hans private affærer og har hjulpet ham fra at tabe ved slette spekulationer; Richard har kendt mig, fra jeg var et lille barn, og Richard har en glimrende forretning og mange penge. Fader kan slet ikke få i sit hoved, at jeg kan modstå Richard. Jeg har prøvet min lykke hos tante. Jeg har sagt ham, at han er alt i for gammel for mig. Men så svarer han blot: 'Se på din egen fader, han var meget ældre end din moder, og hvor lykkeligt var alligevel ikke deres ægteskab?' Selv om jeg nu også sagde lige rent ud: 'Jeg vil ikke gifte mig med Richard!' – hvad ville det så nytte os? Fader et den bedste, elskeligste gamle mand i verden, men han holder så meget af penge! Han ville blive rasende – ja, så mild han ellers er, ville han virkelig blive rasende –, hvis jeg blot med et ord hentydede til, at jeg holder af dig. Den mand, der friede til mig uden at kunne opvise lige så mange penge, som jeg skulle bringe ham i medgift, ville i faders øjne være dårekistegal. Han ville slet ikke anse det for nødvendigt at give ham noget svar; han ville blot ringe på tjeneren og lade ham vise den fremmede ud af huset. Jeg overdriver aldeles ikke, Launce, du ved, jeg taler sandt. Der er aldeles intet håb i fremtiden for nogen af os."

"Har du mere at sige, Natalie? Jeg har nemlig også lidt at meddele, når du er færdig."

"Hvad er det?"

"Hvis det bliver ved at gå, som det nu går, ved du så, hvorledes det vil ende? Det vil ende med, at du bliver Turlingtons kone."

"Aldrig!"

"Det siger du nu; men du ved ikke, hvad der kan ske fra nu af og til jul. Natalie! Der er kun *en* udvej, hvorved du sikkert kan undgå at blive Richards hustru. Gift dig med mig."

"Uden faders samtykke?"

"Uden at sige et eneste ord om det til nogen som helst, før det er sket."

"O, Launce! Launce!"

"Kære Natalie, hvert ord, du har sagt, beviser, at der ikke gives nogen anden udvej. Tænk på det. Natalie, tænk på det."

Der indtrådte en pause.

Natalie lod nål og tråd synke og skjulte sit ansigt i sine hænder.

Endelig sagde hun:

"Blot min stakkels moder levede; havde jeg blot haft en ældre søster, som kunne råde mig og tage mit parti."

Det var øjensynligt, at han betænkte sig. Launce drog den fordel, han kunne, af hendes uvished. Han pressede på uden medlidenhed.

Idet han satte sine læber tæt op til hendes øre, hviskede han:

"Elsker du mig?"

"Du ved jo, at jeg holder inderlig meget af dig."

"Sæt Richard ud af stand til at skille os, Natalie."

"Skille os? Vi er jo fætter og kusine; vi har kendt hinanden, siden vi begge var børn. Selv om han havde i sinde at skille os, ville fader dog aldrig tillade det."

"Mærk mine ord; han vil forsøge det. Hvad din fader angår, behøver jo Richard blot at løfte en finger for at få ham til at adlyde. Elskede Natalie, min kærlighed, vor lykke står på spil."

Han slyngede sin arm om hendes liv og drog hende sagte hen til sig, idet han indtrængende sagde:

"Det har andre unge piger gjort før dig, elskede Natalie, hvorfor skulle du så ikke gøre det?"

Hun kunne ikke give ham noget svar på dette. Et stille suk banede sig vej over hendes læber, mens hun klyngede sig tættere op til ham og mat lukkede sine øjne.

Et øjeblik efter så hun op, mens hun skælvede fra isse til fod. Hun så op mod vinduet i loftet; man kunne høre Richard Turlington tale på dækket lige oven over dem.

Han sagde:

"Graybrooke, jeg ville gerne sige Dem et ord om Launcelot Linzie."

Natalies første indskydelse var at ile hen til døren; hun standsede imidlertid, da hun hørte Richard nævne Launces navn. Der var noget i Richards stemme, som vakte en nysgerrighed hos hende, der var stærk nok til at undertrykke hendes frygt.

Hun ventede med sin hånd i Launces.

Den hårde stemme på dækket vedblev:

"De husker måske, at jeg tvivlede på, hvor vidt det var fornuftigt at tage ham med på vor udflugt. De var ikke enig med mig, og jeg gav også efter på Deres udtrykkelige

opfordring. Det var ikke rigtigt af mig. Launcelot Linzie er et meget anmassende ungt menneske."

Sir Josephs svar ledsagedes af sir Josephs milde latter.

"Min kære Richard!" sagde han, "De er bestemt lidt for hård mod Launce."

"De bruger ikke Deres øjne godt, Graybrooke, men det gør jeg. Jeg har set beviser på hans anmassende væsen overfor os alle og navnlig overfor Natalie. Jeg synes ikke om den måde, han taler med hende på og ser på hende. Han er alt for familiær, og han er endog uforskammet fortrolig. Det må der sættes en stopper for. Der burde tages noget mere hensyn til mine følelser, og jeg stiller herved ligefrem den opfordring til Dem, at De forhindrer dette intime forhold, når vi kommer i land."

Sir Josephs svar var mere alvorligt. Han udtrykte sin forbavselse, idet han sagde:

"Kære Richard, de er fætter og kusine og har omgåedes hinanden, lige fra de var børn. Jeg forstår slet ikke, hvorledes De i det hele taget kan falde på at tillægge det, stakkels Launce siger eller gør, den ringeste betydning."

Der lå en godmodig hån i sir Josephs hentydning til "stakkels Launce", som gjorde et meget ubehageligt indtryk på hans datter. Det var akkurat, som om han talte om et uskadeligt husdyr. Natalie rødmede dybt, idet hun sagte trykkede Launces hånd.

Turlington indvendte:

"Jeg må alligevel endnu en gang opfordre Dem – og det ret indtrængende – til at sætte en stopper for denne voksende fortrolighed. Jeg har ikke noget imod, at De inviterer ham hjem til Dem, når De inviterer andre fremmede. Jeg ønsker blot (og

jeg håber det), at De vil forbyde ham at 'se ind', som man siger, på en hvilken som helst tid på dagen eller aftenen, når han ikke har noget at gøre hos Dem. Er vi enige om det?"

"Naturligvis, hvis De lægger megen vægt på det, Richard."

Launce så på Natalie, da den svage sir Joseph med disse ord gav sit samtykke.

"Hvad sagde jeg?" hviskede han.

Natalie hang med hovedet. Der indtrådte en pause i samtalen oppe på dækket. De to herrer gik langsomt hen ad forenden til.

Launce lod ikke denne gode lejlighed slippe sig af hænderne.

Han sagde lidt efter:

"Din fader giver os ikke noget valg. Døren vil blive lukket for mig, så snart vi kommer i land. Mister jeg dig, Natalie, bryder jeg mig ikke om, hvad der bliver af mig. Jeg har så aldeles intet at leve for."

"Stille! Tal ikke således!"

Launce forsøgte endnu en gang sin overtalelseskrafts forførende indflydelse.

"Hundreder af mennesker i vor stilling har indgået hemmeligt ægteskab – og så siden fået tilgivelse," vedblev han. "Jeg forlanger ikke, at du skal gøre noget overilet. Jeg vil i ét og alt føje mig efter dine ønsker. Alt, hvad jeg ønsker for at berolige mit sind, er at vide, at du er min. Giv mig sikkerhed for, at Richard Turlington ikke kan tage dig fra mig."

"Træng ikke ind på mig, Launce," sagde hun, idet han sank ned på kisten. "Du ser jo, hvorledes jeg ryster over hele legemet blot ved at tænke på det."

"Hvem er du bange for, kære Natalie? Sikkert ikke for din fader?"

"Stakkels fader! Gud ved, om han vil være hård imod mig for første gang i sit liv?"

Hun standsede her. Hendes tårefyldte blik så bønfaldende op til Launce, idet hun med svag stemme gentog:

"Træng ikke ind på mig! Du ved selv, at det er urigtigt at gøre det. Vi ville få grund til at vise det – og hvad ville der så ske?"

Her standsede hun igen; hendes øjne søgte nervøst op til dækket. I en ganske sagte tone vedblev hun:

"Tænk på Richard!"

Hun gyste ved tanken om de skræmmebilleder, som dette navn fremkaldte for hendes blik. Før det var muligt at sige et beroligende ord til hende, havde hun atter rejst sig. Richards navn havde pludselig genkaldt i hendes erindring Launces hemmelighedsfulde hentydning til fartøjets ejer ved begyndelsen af deres samtale.

Hun spurgte hurtigt:

"Hvad var det, du sagde for et øjeblik siden om Richard? Du havde set eller hørt noget forunderligt, mens fader fortalte sin historie. Hvad var det?"

"Jeg lagde mærke til Richards ansigt, da din fader fortalte os, at manden, som var faldet overbord, ikke hørte til lodsbådens besætning. Hau blev bleg som et lig og han så ud, som om han kunne være skyldig –"

"Skyldig? I hvad?"

"Han var til stede – det er jeg aldeles vis på –, da matrosen blev kastet i søen, og jeg skulle tage meget fejl, om han ikke selv var den mand, som gjorde det."

Natalie fo'r forfærdet tilbage, idet hun udbrød:

"O, Launce! Launce! Det er for hårdt. Hvor lidt du end synes om Richard – hvor meget du end betragter ham som din fjende, så må du dog ikke sige noget så forfærdeligt om ham – –! Det er ikke ædelt. Det ligner dig slet ikke."

"Hvis du havde set hans ansigt, ville du have sagt ganske det samme. Jeg har i sinde at undersøge den sag noget nærmere – såvel i din faders som i vor egen interesse. Min broder kender en af politikommissærerne, og han vil kunne besørge det for mig. Turlington har ikke altid været købmand – det ved jeg allerede."

"Men Launce dog!"

I dette øjeblik hørte man trinnene på dækket komme tilbage.

Natalie ilede den til den dør, der førte ind til kahytten. Launce standsede hende, da hun lagde hånden på låsen. Trinnene gik hen ad skibets agterdel til. Launce lagde sin arm om hendes liv, og Natalie gjorde ingen indvendinger imod det.

"Driv mig ikke til fortvivlelse!" sagde han. "Det er den sidste lejlighed, jeg har til at tale alene med dig. Jeg forlanger ikke, at du i dette øjeblik skal sige, at du vil gifte dig med mig – jeg beder dig blot om at tænke på det. Vil du det, kæreste pige?"

Da han sagde dette, kunne de, hvis de ikke havde været alt for optaget af hinanden, have hørt trinnene vende tilbage – og denne gang var det kun ét par fodtrin.

Tanten var begyndt at blive noget forundret over Natalies usædvanlig lange fraværelse, og det samme havde vakt en vis vag mistanke hos Richard. Han gik alene tilbage over dækket og kastede et blik ned i kahytten, da han gik forbi. Derefter kom vinduet i proviantrummet. Mon det i hans nuværende

sindsstemning også ville falde ham ind at kaste et blik ned i proviantrummet?

"Lad mig gå!" sagde Natalie.

Launce svarede kun:

"Sig ja!"

Samtidig holdt han så fast på hende, som om han aldrig ville slippe hende igen.

I det samme øjeblik kaldte frk. Lavinia oppe fra dækket på Natalie. Der var kun én måde at blive fri for ham.

Hun sagde:

"Ja, jeg vil tænke på det."

Så gav han hende et kys og lod hende gå.

Døren havde næppe lukket sig efter hende, da Richard Turlingtons ansigt viste sig over vinduet – han så ned i proviantrummet til Launce.

I en barsk tone råbte han:

"Hejda! Hvad bestiller De i proviantrummet?"

Launce greb en tændstikæske og svarede:

"Jeg ville blot have lidt ild."

"Jeg tillader ingen at betræde andre værelser under dækket end selskabskahytten uden mit samtykke. Proviantforvalteren har gjort sig skyldig i et brud på disciplinen om bord i mit fartøj; han får sin afsked."

"Han har aldeles ingen skyld –"

"Det bliver min sag at dømme om det, ikke Deres."

Launce havde et svar på læberne, og det syntes at være uundgåeligt, at det måtte komme til et sammenstød mellem de to rivaler. Dette blev dog forebygget, da kaptajnen ombord i det samme henvendte Turlingtons opmærksomhed på et

spørgsmål, som man aldrig spøger med til søs, nemlig spørgsmålet om vind og strøm.

Yachten befandt sig nu i Bristolkanalen ved indløbet til Bidefordbugten. Brisen, som hurtigt friskede op, slog også hurtigt om. Man kunne endnu kun i tre timer benytte den gunstige strøm.

"Vinden slår om, sir," sagde kaptajnen. "Jeg er bange for, vi ikke klarer pynten med denne strøm, hvis vi ikke stagvender hende."

Turlington rystede på hovedet, idet han svarede:

"Der ligger breve til mig i Bideford. Vi har spildt to dage ved det stille vejr; nu må jeg have et bud i land til posthuset, enten vi så får gavn af strømmen eller ej."

Skibet fortsatte sin kurs. Ud for Bidefords havn blev båden sendt i land; yachten krydsede imidlertid frem og tilbage, indtil buddet atter kom tilbage. På den kortest mulige tid blev brevene bragt ombord og overgivet i Turlingtons hænder.

Matroserne var i færd med at hejse båden op, og yachten holdt allerede ud fra land, da Turlington i en befalende tone råbte:

"Stop!"

Han havde stukket alle brevene med undtagelse af et eneste i lommen på sin stortrøje uden at læse dem. Han knugede nu det brev, han havde læst, i sin hånd, mens han med et udtryk af sandt raseri stirrede hen for sig, og forfærdelse og forvirring stod præget i hans blege træk.

Lidt efter råbte han:

"Fir båden ned igen! Jeg må til London endnu i nat."

Da sir Joseph med åben mund nærmede sig ham, sagde han:

"Nu er der ingen tid til spørgsmål og svar. Jeg må afsted."

Han svang sig over skibets ræling ned i båden og råbte herfra til kaptajnen:

"Benyt strømmen, hvis De kan; kan De ikke, få sæt dem i morgen i land ved Minehead eller Watchet – som De selv synes."

Han bad nu sir Joseph læne sig ud over rælingen og hviskede så til ham:

"Husk på, hvad jeg sagde Dem om Launcelot Linzie."

Hans sidste blik gjaldt Natalie. I en så venlig tone, som det var ham muligt, sagde han til hende:

"De skal ikke være urolig; vi ses igen i London."

Han satte sig nu ned i båden og greb rorpinden. De sidste ord, de hørte ham sige, var en indtrængende opfordring til matroserne om ikke at spilde tiden. Han var altid meget brutal over for folkene. Med en ed udbrød han:

"Ro til! Ro til, som om det gjaldt jeres liv!"

3. scene: Penge

Lad os nu være alvorlige. – Forretninger!

Den nye scene styrter os på hovedet lige midt ind i Levant-handelshuset *Pizzituti, Turlington og Branca*s forretninger.

Hvad i alverden kender vi til handelen på Levanten? Blot ikke bange! Hvis vi nogensinde har vidst, hvad det vil sige at trænge til penge, så er vi fuldstændig inde i sagen. Handelen på Levanten fører undertiden visse forlegenheder med sig. Turlington trængte til penge.

Det brev, han havde modtaget ombord i sit fartøj, var fra hans kompagnon Branca og lød således:

> "En krise i forretningen. Alt står godt – undtagen vore forretninger med de små udenlandske firmaer. Fra denne side har vi veksler at indløse til et beløb af fyrre tusinde pund – og jeg frygter for, at vi ikke får remisser at dække dem med. Nærmere enkeltheder i et andet brev, som venter Dem i Ilfracombe. Jeg er aldeles tilintetgjort af ængstelse og oven i købet fængslet til sengen. Pizzituti er endnu i Smyrna. Kom straks hjem."

Den samme aften sad Turlington i sit kontor i Austin Friars og undersøgte med bogholderens bistand status.

Firmaets forretninger var overordentlig forskelligartede. Det drev en lille handel med en stor mængde forskellige varer. Intet var det fremmed, lige fra Manchester-uldvarer til Smyrna-figner. Det havde filialer i Alexandria og Odessa og

korrespondenter i en stor mængde byer langs Middelhavets kyster og i Levantens havne.

Det var disse korrespondenter, der i Brancas brev omtaltes som "små udenlandske firmaer", og det var dem, der havde fremkaldt den alvorlige krise i handelshusets affærer, som havde kaldt Turlington til London.

Ethvert af disse små firmaer havde gjort fordring på og også fået tilladelse til at trække veksler på Pizzituti, Turlington og Branca til beløb fra fire til seks tusinde pund, og de gav ingen anden sikkerhed end en mundtlig overenskomst om, at pengene til at betale vekslerne med skulle blive skaffet til veje, før disse forfaldt. Det forstår sig af sig selv, at det var konkurrencen, som havde hidført denne vanvittige måde at drive forretninger på. De udenlandske firmaer havde slået det fast som en regel, at de ikke ville drive forretninger med noget hus som vægrede sig ved at indrømme dem dette privilegium. Hvad nu Turlingtons firma angår, havde købmændene i udlandet trukket veksler på det, som samlet beløb sig til en betydelig sum, om de end hver for sig ikke var så overordentlig store; disse veksler havde de for længe siden forvandlet til klingende mønt på deres egne pengemarkeder og til bedste for deres egne forretninger, og nu overlod de det til deres korrespondenter i London at betale de summer, vekslerne repræsenterede, efterhånden som disse forfaldt.

Nogle havde ikke sendt andet end løfter og undskyldninger. Andre havde sendt veksler på firmaer, som enten allerede var gået fallit, eller som var i færd med det i krisen.

Efter at Branca først havde opbrugt alle de rede penge, der stod til hans disposition, havde han mødt de mest påtrængende

krav ved at benytte husets kredit efter en så stor målestok, som han kunne benytte uden at vække mistanke. Efter at dette var sket, var der endnu i tiden indtil jul veksler at dække til et beløb af fyrre tusinde pund, uden en skilling i kassen til at betale med.

Det var dette resultat, Richard Turlington kom til, efter at han havde arbejdet hele natten og solen allerede begyndte at skinne ind til ham gennem vinduerne i hans kontor.

Hele slaget faldt på *ham* alene. Hans kompagnons part i forretningen var for intet at regne. Kapitalen var hans, og risikoen var også hans. Han måtte altså ene og alene skaffe pengene til veje eller møde det andet alternativ – ødelæggelse.

Hvor skulle han skaffe pengene fra?

Ved sin stilling i handelsverdenen behøvede han kun at henvende sig til det bekendte pengeudlånende og diskonterende hus, Brødrene Bulpit – som efter sigende årligt "omfatte" millioner i deres forretning –; der ville han straks kunne få den nødvendige sum. Fyrre tusinde var en ubetydelig forretning for Brødrene Bulpit.

Men når han havde fået pengene, hvorledes skulle han så, som sagerne nu stod, kunne betale dem tilbage?

Han kom til at tænke på giftermålet med Natalie.

"Løjerligt nok!" sagde han til sig selv, idet han mindedes sin samtale med sir Joseph om bord i yachten. "Graybrooke sagde mig, at han ville give sin datter halvdelen af sin formue på hendes bryllupsdag. Nu beløber halvdelen af Graybrookes formue sig jo netop til fyrre tusinde pund …"

Han gik et par gange frem og tilbage i værelset.

Nej! Det gik ikke an at henvende sig til sir Joseph. Kom sir Joseph først til at vakle i sin overbevisning om hans forretnings soliditet, ville brylluppet sikkert blive udsat – hvis det da ikke helt ville gå overstyr. Sir Josephs formue kunne i nærværende tilfælde kun benyttes på én måde – den kunne bruges til at betale lånet tilbage. Turlington behøvede blot at lade lånets forfaldstid falde sammen med bryllupsdagen, så ville hans svigerfaders penge være til hans disposition eller til hans kones – og det kom jo ud på ét.

"Det var godt, at jeg klemte på Graybrooke angående brylluppet, som jeg gjorde," tænkte han. "Nu kan jeg låne pengene på kort tid. Om tre måneder er Natalie jo min kone."

Han kørte hen til sin klub for at spise frokost; nu var der kun en ting tilbage at klare.

Han vidste, hvor han kunne få pengene, men han var ingenlunde lige så sikker på, at han kunne skaffe sikkerhed for lånet. Han brugte, hvad han tjente; han havde intet at vente fra noget levende væsen, og af faste ejendomme besad han selv kun en lille landejendom med nogle og tredive acres land i Somersetshire, som oven i købet var behæftet; – det var ham derfor umuligt at stille den nødvendige sikkerhed ved sine egne midler. Henvendte han sig til formående handelsvenner, måtte han jo lade dem se, at han var i forlegenhed, og det kunne skade hans kredit.

Da han var færdig med sin frokost, vendte han tilbage til sit kontor, uden at han endnu så den ringeste udvej til at rydde denne sidste hindring af vejen,

De daglige forretninger var begyndt. Han havde endnu ikke siddet ti minutter i sit kontor, før en af kontoristerne bankede

på døren og forstyrrede ham, mens han var hensunket i sine egne sorgfulde tanker.

I en hidsig tone sagde han:

"Hvad er der?"

"Duplikater af konnossementer, sir," svarede kontoristen, idet han lagde papirerne på Turlingtons pult.

Der var det! Der lå sikkerheden på pulten og stirrede ham ind i ansigtet!

Han lod kontoristen gå og undersøgte papirerne.

De indeholdt fortegnelser over varer, der var afskibet til huset i London om bord i skibe, som var afgået fra Smyrna og Odessa, og de var undertegnet af skibenes kaptajner, som derved anerkendte, at de havde modtaget varerne og derved påtog sig at levere dem i god behold til de personer, de var bestemt til. Originalerne var allerede i londonerhusets besiddelse. Duplikaterne fulgte nu efter for det tilfælde, at originalerne skulle være gået tabt undervejs.

Richard Turlington besluttede øjeblikkelig at benytte duplikaterne som sikkerhed, mens han selv beholdt originalerne under lås og lukke for at benytte dem til at få varerne udleveret, når de ankom.

Den svig, han derved gjorde sig skyldig i, var jo egentlig kun en tilsyneladende svig; sikkerheden var jo en ren formalitet. Hans ægteskab ville skaffe ham den nødvendige kapital til at betale pengene tilbage med, og med tiden ville hans forretning nok give et så stort udbytte, at han dermed kunne erstatte sin kones medgift. Der var her kun tale om at bevare hans kredit ved midler, som lovligt stod til hans disposition. Richard

Turlington havde virkelig en samvittighed – indenfor købmandsmoralens elastiske grænser.

Han tog sin hat på og begav sig med sin falske kaution hen til diskontørerne uden i mindste måde at have tabt noget af sin agtelse for sig selv som en hæderlig mand.

Brødrene Bulpit, der længe havde været begærlige efter at få et navn som hans i deres bøger, modtog ham med åbne arme. Sikkerheden, som dækkede det beløb, han ville låne, blev modtages uden mindste vanskelighed. Ved et pennestrøg modtog han pengene til låns på tre måneder.

Turlington gik atter ud på gaden og kastede et blik på Londons city, som om han følte sig som købmandsskabelsens ærligste værk – en solvent mand.

Den faldne engel, der usynlig gik bag ved i Richards skygge, slog triumferende med sine flænsede vinger. Fra dette øjeblik havde den faldne engel fået ham i sin magt.

4. scene: Muswell Hill

Den næste dag begav Turlington sig til forstaden Muswell Hill for at se, om familien Graybrooke var kommet tilbage. Sir Joseph kunne ikke lide London og kunne ikke bekvemme sig til at bo nærmere ved hovedstaden end i Muswell Hill. Når Natalie længtes efter forandring og efter baller, teatre, blomsterudstillinger og lignende, stod der et værelse til hendes rådighed hos sir Josephs gifte søster, fru Sancroft, som boede i centrum af den fashionable malstrøm, der blandt de dødelige er bekendt under navnet Berkeley Square.

På sin vej gennem gaderne fik Turlington et tydeligt bevis på, at Graybrooke måtte være kommet tilbage. Han mødte nemlig Launce, som i selskab med en anden herre kørte forbi i en droske. Denne herre var Launces broder, og de var begge på vej til politikommissæren for at træffe en foreløbig aftale med denne om en undersøgelse vedrørende Turlingtons fortid.

Da Turlington ankom til landstedets port, blev hans forventninger kun delvis opfyldte ved den underretning, han fik her.

Familien var kommet tilbage den foregående aften. Sir Joseph og hans søster var hjemme, men Natalie var allerede borte igen. Hun var kørt til byen for at spise frokost hos sin tante.

Turlington gik ind i huset.

De første ord, sir Joseph udtalte, da han så Turlington, var:

"Har De lidt pengetab?"

"Jeg har ikke mistet en eneste skilling," svarede Turlington. "Jeg kunne have lidt et betydeligt tab, hvis jeg ikke i tide var kommet hjem og havde bragt sagerne i den rette gænge igen. Dumhed fra mine folks side – det var det hele. Nu er alt i orden igen."

Sir Joseph hævede blikket til loftet med et udtryk af en dybt følt hengivelse i skæbnens vilje.

"Tak Forsynet, Richard!" sagde han i en inderlig, medfølende tone.

Derpå trak han i klokkestrengen og sagde til den indtrædende tjener:

"Sig til min søster, at hr. Turlington er her."

Han vendte sig nu igen til Richard, idet han sagde:

"Lavinia er ligesom mig – Lavinia har været så ængstelig for Deres skyld. Vi har såmænd begge haft en søvnløs nat."

Ru kom frk. Lavinia ind. Sir Joseph ilede hen til hende og greb kærligt begge hendes hænder, idet han udbrød:

"Kære Lavinia! Jeg bringer dig den bedste af alle gode nyheder; Richard har ikke mistet en eneste skilling."

Frk. Lavinia hævede sit blik til loftet med et udtryk af inderlig hengivelse i skæbnens vilje, idet hun sagde: "Tak Forsynet, Richard" – det var som et ekko af hendes broders stemme; måske kom det lidt sent af et ekko at være, men det var til det mindste tonefald en aldeles nøjagtig gentagelse af, hvad han havde sagt.

Turlington fremkom nu med det spørgsmål, som var den eneste grund til hans besøg i Muswell Hill.

"Har De talt med Natalie?"

"I morges," svarede sir Joseph. "Der frembød sig netop en lejlighed efter morgenmaden. Jeg benyttede mig af den, Richard, nu skal De selv høre hvorledes."

Han satte sig til rette i sin stol for at begynde på en af de beretninger, der aldrig fik nogen ende. Han var imidlertid endnu ikke kommet ud over indledningen, da han pludselig blev siddende aldeles fast i det. Der var kommet en uventet hindring i vejen – hans søster ville ikke høre på ham; hun havde nemlig bragt ham til at tie, da han vel var begyndt. Da historien denne gang angik et ægteskab, måtte det jo være frk. Lavinia som kvinde om at gøre, at sagen blev fremsat på en passende og fyldestgørende måde. Hun bemægtigede sig derfor sin broders fortælling som noget, der med rette tilkom hende.

"Joseph ville have sagt," begyndte hun, idet hun vendte sig til Turlington, "at vor kære pige var usædvanlig nedslået i morges. Hun var netop i den rette stemning til at deltage i en lille alvorlig samtale om hendes fremtid. Ved morgenmaden spiste hun ikke andet end et stykke tørt ristet brød, stakkels barn."

"Og marmelade," sagde sir Joseph, idet han faldt ind ved den første givne lejlighed.

Da det denne gang var frk. Lavinia, som havde ordet, fik selvfølgelig broderen det hverv at fremkomme med de høflige indvendinger, som var nødvendige, for at historien kunne gå sin jævne gang.

"Nej," svarede frk. Lavinia mildt, "hvis du endelig *vil* vide det, Joseph, så var det frugtsyltetøj."

"Jeg beder om forladelse," sagde sir Joseph, "men det var marmelade."

"Hvad gør det til sagen, broder?"

"Søster! Den afdøde store og gode doktor Johnson sagde altid, at man burde være nøjagtig selv i de mest ubetydelige ting."

"Som du vil, Joseph –" (det var den formel – svarende til sir Josephs: Lad os se bort fra det punkt –, som frk. Lavinia altid brugte for at forsone broderen og få et nyt udgangspunkt for sin historie). "Nå, vi tog altså efter morgenmaden den kære Natalie imellem os for at gå en lille tur i haven. Min broder begyndte samtalen med en umådelig delikatesse og takt. 'Omstændigheder,' sagde han, 'som det nu ikke var nødvendigt nærmere at gå ind på, gjorde det meget ønskeligt, at hun, hvor ung hun end var, begyndte at tænke på sin fremtid.' Og så hentydede han, Richard (på en så nydelig måde) til Deres trofaste og hengivne tilbøjelighed – –"

"Undskyld, Lavinia, jeg begyndte med Richards tilbøjelighed og kom så først til hendes fremtid."

"Undskyld, Joseph. Du gjorde det langt mere delikat, end du selv aner. Du styrtede ikke på den måde Richard på hovedet ind i sagen."

"Lavinia, jeg begyndte med Richard."

"Joseph, du husker virkelig fejl."

Nu var det ikke Turlington muligt at holde det ud længere; han afbrød dem derfor uden videre med det spørgsmål:

"Hvordan endte det så? Foreslog De hende, at vi skulle holde bryllup den første uge i det nye år?"

"Ja," sagde frk. Lavinia.

"Nej!" sagde sir Joseph.

Søsteren så inderlig forbavset på broderen. Broderen så på søsteren med et blik, der var fuldt af venlige modsigelser, som

dog denne gang fandt deres udtryk i et dybt buk.

"Er det virkelig din mening, Joseph, at benægte, at du sagde til Natalie, at vi havde bestemt os for den første uge i det nye år?"

"Jeg benægter det nye år, Lavinia. Jeg sagde: Først i januar."

"Som du vil, Joseph! Vi spadserede dengang i det lille anlæg. Jeg havde vor kære piges arm i min, og jeg følte, hvorledes den skælvede. Pludselig standsede hun, idet hun sagde: 'O, ikke så hurtigt!' Jeg bemærkede hertil: 'Tænk på Richard, min ven!' Nu vendte hun sig til sin fader og sagde: 'Lad os vente endnu nogen tid, kære fader, jeg beder dig så bønligt! Jeg agter Richard, jeg betragter ham som en god og trofast ven, men jeg elsker ham ikke, som jeg bør elske ham, når jeg skal gifte mig med ham.' Tænk blot, at hun kunne tale således! Hvad forstand kan hun have på det? Det er en selvfølge, at vi begge to lo – –"

"Du lo, Lavinia."

"Du lo også, Joseph."

"Videre, for Himlens skyld!" råbte Turlington, idet han voldsomt slog i bordet, de sad ved. "Gør mig ikke gal ved at blive ved at modsige hinanden. Gav hun efter, eller gav hun ikke efter?"

Frk. Lavinia vendte sig om mod sin broder og udbrød, idet hun yderst forbavset slog hænderne sammen:

"Modsige hinanden!"

"Modsige hinanden!" gentog sir Joseph, som ligeledes var meget forbavset. "Men kære Richard, hvad tænker De på? Jeg skulle modsige min søster! Vi har aldrig i hele vort liv været uenige med hinanden."

"Jeg skulle modsige min broder! Vi har aldrig vekslet et hårdt ord lige fra den tid, vi var børn."

Turlington forbandede i sit inderste sit hidsige gemyt.

"Jeg beder Dem om forladelse begge to," sagde han. "Jeg vidste ikke, hvad jeg selv sagde. De må bære lidt over med mig. Alt mit håb her i livet er koncentreret i Natalie, og nu har De selv lige fortalt mig (med hendes egne ord, frk. Lavinia), at hun ikke elsker mig. De mente ikke noget ondt med det, det ved jeg, men det skar mig i hjertet, da jeg hørte det."

Denne bekendelse og det blik, som ledsagede den, var vel skikkede til at vække de to gamle menneskers medfølelse. Man blev hurtigt enig om at gøre historien så kort som muligt. De to gamle kappedes med hinanden om at sige de mest trøstende ord, som kunne tjene til at berolige deres kære Richard. Hvor lidt kendte han dog ikke til de unge piger. Hvor kunne han være så tåbelig, stakkels fyr, at tillægge det, Natalie havde sagt, nogen som helst betydning. Som om et ungt væsen som hun vidste, hvorledes det stod til med hendes eget hjerte! I sådanne tilfælde var det en selvfølge, at man fremkom med protester og bønner; man kunne også med sikkerhed vente tårer fra en retsindet ung pige. Det var forresten gået, ganske som Richard selv kunne have ønsket det. Sir Joseph havde sagt: "Erfaringen viser, at kærligheden vil indfinde sig, når du først er blevet gift." Og frk. Lavinia havde tilføjet: "Kære Natalie, hvis du kunne huske din stakkels moder, som jeg kan det, ville du vide, at man kan stole på din faders erfaring." På denne måde havde de fremstillet sagen for hende; hun hang med hovedet og gav – alt, hvad man kunne vente af kvindelig blyhed – et stiltiende

samtykke. Bryllupsdagen blev så fastsat til den første uge i det nye år.

"Og nu Gud velsigne Dem, Richard! Og gid Deres ægteskabelige liv må blive et langt og lykkeligt liv!"

Således havde det sædvanlige ukendskab til menneskenaturen og den sædvanlige tro på konventionelle følelser i al venlighed set på, at der blev lagt endnu et offer på ægteskabets altopslugende alter! Og således havde sir Joseph og hans søster givet Launcelot Linzie det argument i hænde, som han behøvede for at overbevise Natalie: "Vælg mellem at gøre dig selv ulykkelig for hele livet ved at ægte ham, og skabe dit livs lykke ved at ægte mig."

"Hvornår får jeg hende at se?" spurgte Turlington, mens frk. Lavinia (med tårer i øjnene, der gjorde *hende* ære) trykkede hans ene hånd, og sir Joseph (med tårer i øjnene, der gjorde *ham* ære) trykkede den anden.

"Hun kommer tilbage til middag, kære Richard. Bliver De ikke og spiser hos os?"

"Mange tak. Jeg må først til byen, men jeg kommer tilbage ved middagstid."

Med dette i udsigt forlod han dem.

En time senere kom der et telegram fra Natalie, hvori hun meddelte, at hun havde lovet at spise til middag i Berkeley Square og blive der til næste morgen.

Hendes fader telegraferede straks tilbage, at Natalie skulle komme hjem den samme eftermiddag for at spise til middag med Richard Turlington.

"Ganske rigtigt, Joseph!" sagde frk. Lavinia, idet hun så over broderens skulder, mens han skrev telegrammet.

"Hun viser en vis lyst til at kokettere med Richard," bemærkede sir Joseph med en mine, som om han kendte kvindenaturen bedre end nogen. "Jeg tænker nok, Lavinia, mit telegram skal have sin virkning."

Sir Joseph havde fuldkommen ret. Hans telegram havde virkelig sin virkning. Det bragte ikke blot hans datter tilbage til middagen, men det havde også en anden virkning, som han med sit seerblik ikke havde kunnet skimte.

Telegrammet ankom til Berkeley Square kl. 5 om eftermiddagen. Lad os følge det.

5. scene: Berkeley Square

Mellem kl. fire og fem om eftermiddagen – når damerne i de vestlige dele af hovedstaden er i deres ekvipager på promenaderne og mændene i deres klubber – er der få steder i London, som bedre egner sig til fortrolige samtaler end den ensomme omgitrede have i en *square*.

Den dag, da Richard Turlington aflagde sit besøg i Muswell Hill, åbnede to damer lågen til den omgitrede have i Berkeley Square. De trak lågen til efter sig, da de var trådt ud, men tog sig vel i agt for atter at lukke den i lås og holdt sig alene til den vestlige side af haven.

Den ene af dem var Natalie Graybrooke; den anden var fru Sancrofts ældste datter. Denne unge dame havde vakt en vis opsigt i selskabslivet; hun havde gjort gode forretninger på ægteskabsmarkedet. Hun var med andre ord steget op ad samfundsstigen, idet hun var blevet lord Winwoods anden gemalinde, hvorved Hs. Herlighed ikke blot hædrede sin brud ved at hæve hende op i pairstanden, men tillige ved den udmærkelse at blive stedmoder til hans tre ugifte døtre, som alle var ældre end hende selv. Lady Winwood var smuk, men lille; hvad hendes karakter angik, var hun snarrådig og bestemt – en fuldstændig modsætning til Natalie og netop derfor Natalies bedste veninde.

"Kære ven," sagde ladyen, "et ærgerrigt ægteskab i familien er virkelig nok! Jeg har nu sat mig i hovedet, at du skal ægte den mand, du elsker. Fortæl mig ikke, at du ikke har mod til det – den undskyldning gælder aldeles ikke; jeg tager ikke imod den,

Natalie! Mændene har en talemåde, som akkurat passer på din karakter. Du har ingen ben i næsen!"

Hatten på damen, der udtalte sig i så bestemte udtryk, nåede næppe op til Natalies skuldre. Natalie kunne gerne have blæst det lille luftige, lyshårede, fine væsen over havegitteret, hvis hun ville have trukket vejret rigtig dybt og bøjet sig dybt nok ned. Men hvem har nogensinde truffet en høj kvinde, som havde en egen vilje? Natalies skønne sorte øjne så ned i ydmyg opmærksomhed fra en højde af fem fod og syv. Lady Winwoods klare øjne så livligt opad med et vist despotisk befalende udtryk fra en højde af fire fod og elleve (med skoene).

"Du leger med hr. Linzie, kære. Hr. Linzie er en køn fyr; jeg kan godt lide ham. Jeg vil ikke have det."

"Louise!"

"Turlington besidder ikke nogen som helst fordelagtig egenskab. Han er ikke en velopdragen gammel gentleman af høj byrd. Han er slet ikke andet end et hæsligt råt menneske, som tilfældigvis har tjent sig nogle penge. Du skal *ikke* ægte Turlington; du *skal* ægte Launcelot Linzie."

"Må jeg tale, Louise?"

"Du må blot svare – ikke mere. Kom du ikke grædende til mig i morges? Sagde du ikke: 'Louise, de har fældet dommen over mig! Jeg skal giftes i den første uge af det nye år. Hjælp mig ud af det for Himlens skyld!' Alt det sagde du og mere til. Og hvad gjorde jeg, da jeg havde hørt, hvad du havde at sige?"

"O, du var så venlig –!"

"Venlig er ikke på halvt nær det rigtige udtryk. Jeg har gjort mig skyldig i forbrydelser for din skyld. Jeg har narret min ægtefælle og min moder. For din skyld fik jeg moder til at byde

hr. Linzie til frokost (som en bekendt af mig). For din skyld har jeg for en time siden bandlyst min uskyldige ægtefælle til hans klub. Du hæslige pige, hvem var det, der arrangerede en privat konference i biblioteket? Hvem var det, der sendte hr. Linzie hen til hans ven juristen for at få noget at vide af denne om loven om hemmeligt ægteskab? Hvem var det, der fandt på, at du skulle telegrafere hjem og blive her i nat? Hvem traf aftale om, at du skulle møde det unge menneske om ti minutter her på dette afskyelige sted? Det gjorde jeg, jeg og atter jeg, og det alt sammen for din skyld; alt sammen for at forhindre dig i at gøre det samme, som jeg har gjort – indgå et ægteskab for at behage din familie i stedet for at glæde dig selv. Jeg beklager mig ikke, det må du vel huske på, over lord Winwood eller hans døtre. *Han* er yndig; hans døtre skal jeg nok med tiden få bugt med. Med dig er det en anden sag, og Turlington er, som jeg før bemærkede, et råt menneske. Det er nu alt sammen meget godt, men hvad skylder du nu mig på din side? Du skylder mig da i det mindste at lade mig vide, hvad du selv vil, men det ved du ikke selv. Du meddeler mig ganske roligt, at du ikke tør løbe den risiko, og at du er bange for følgerne! Nu skal jeg sige dig noget! Du fortjener ikke at eje den kønne fyr, som tilbeder den jord, du træder på. Jeg tror ikke, du holder af ham!"

"Jeg skulle ikke holde af ham!"

Her standsede Natalie og slog hænderne sammen af fortvivlelse over, at hun ikke kunne finde ord til at udtrykke sine følelser med.

I det samme øjeblik hørte hun gitterlågen blive åbnet. Hun vendte sig om.

Det var Launce, som hurtigt kom hen til dem.

"Nu får vi noget at høre om loven om hemmeligt ægteskab," sagde lady Winwood. "Hr. Linzie, lad os sætte os først."

Hun gik hen til en af bænkene i haven og placerede Launce mellem sig selv og Natalie. Derefter vedblev hun:

"Nå, har De få fået kongebrevet? Nej, siger De? Er det for dyrt? Kan jeg låne Dem penge til det?"

"Det koster for mit vedkommende en falsk ed, lady Winwood," sagde Launce. "Natalie har ikke alderen. Jeg kan kun få ægteskabstilladelsen, når jeg vil aflægge ed på, at jeg ægter hende med hendes faders samtykke."

Han vendte sig nedslået om til Natalie, idet han vedblev:

"Og det kunne jeg dog ikke gøre, vel?"

Natalie fo'r sammen.

Lady Winwood trak på skuldrene, idet hun sagde:

"En kvinde ville i Deres sted ikke have betænkeligheder. Mændene er nu engang så egenkærlige. Men der er dog vel en anden udvej?"

"Ja, der er rigtignok en anden udvej," sagde Launce, "men der er knyttet en forfærdelig betingelse til den – –"

"Værre end falsk ed, hr. Linzie. Et mord måske?"

"Jeg skal sige Dem, hvad det er, lady Winwood. Først kommer ægteskabet, og så kommer betingelsen bagefter. Der er kun den eneste udvej, at vi må lade lyse for os i kirken."

"Lyse for os!" udbrød Natalie. "Men det foregår jo aldeles offentligt i kirken."

"Det behøver ikke at ske i din kirke, din lille gås," sagde lady Winwood. "Og selv om det skete, ville folk såmænd ikke blive en eneste smule klogere for det. Du kan ganske roligt stole på en engelsk gejstligs veltalenhed!"

"Det var netop det, min ven sagde," udbrød Launce. "Lej dig ind i nærheden af en stor sognekirke i en afsides del af London – (således rådede min ven mig) – gå hen til degnen og sig ham, at du vil have lyst for dig i hans kirke, og at du bor i sognet. Hvad damen angår, ville jeg i dit sted arrangere den sag på den letteste måde. Jeg ville sige, at hun også boede i sognet. Opgiv en adresse på et hus og betal en eller anden dér for at svare på mulige spørgsmål. Hvorledes skulle degnen falde på at ane uråd? Det falder ham vist ikke engang ind at tænke på det – hans betaling er atten pence. Og akkurat det samme gælder præsten. Han får jeres navne opgivet på en strimmel papir sammen med en halv snes andre navne, og så læser han dem op alle sammen på en gang i én lang uforståelig remse. Indtag jeres plads ved alteret, når jeres tur kommer, i selskab med Brown og Jones, Nokes og Styles, Jack og Jill. Så har du blot at passe på, at din unge dame ikke bliver viet til Jack eller du til Jill, af en fejltagelse – og så er du gift ved lysning. Dette er min vens mening, som han selv sagde mig den."

Natalie sukkede og vred sine hænder, idet hun fortvivlet sagde:

"Det kommer vi aldrig igennem."

Ladyen så sagen i et klarere lys.

Hun sagde:

"Endnu ser jeg slet ikke noget forfærdeligt her; men enden er ikke nået endnu. De talte før om en betingelse, hr. Linzie."

"Nu kommer jeg til betingelsen, lady Winwood. De mener naturligvis, ligesom jeg gjorde, at jeg sætter Natalie i en droske uden for kirkedøren og bortfører hende derfra?"

"Naturligvis. Og jeg kaster en gammel sko efter jer, for at det kan gå jer godt, og så går jeg hjem igen."

Launce rystede betydningsfuldt på hovedet, idet han sagde:

"Natalie må også hjem igen."

Lady Winwood fo'r op og spurgte:

"Er det den betingelse, De hentydede til før?"

"Netop. Jeg kan ægte hende, uden at det kan have alvorlige følger. Men hvis jeg bagefter bortfører hende, og hvis De hjælper mig, gør vi os skyldige i lovstridig bortførelse, og så må vi finde os i side om side at blive ført for skranken i Old Bailey for at stå til ansvar for det."

Natalie sprang forfærdet op. Lady Winwood betydede hende imidlertid ved et vink, at hun skulle lade Launce gå videre.

"Natalie er endnu ikke seksten år gammel," vedblev Launce. "Hun må lige fra kirken vende tilbage til sin faders hus, og jeg må vente til hendes næste fødselsdag med at bortføre hende. Når hun er fyldt seksten år, er hun moden til at løbe bort – ikke en time før. Således siger loven om bortførelse! Despotisme i et frit land – kunne man nærmest kalde dette."

Natalie tog atter plads, tilsyneladende mere rolig.

"Jeg mener nu, at det er en meget trøstende lov," sagde hun. "Den tvinger ikke en til at gribe til den forfærdelige udvej at løbe fra sit hjem med det samme. Den giver en tid til at tænke nøje over sagen og lægge fornuftige planer. Nu skal jeg sige dig noget, Launce; hvis jeg lader mig overtale tit at gifte mig med dig, skulle bortførelsesloven alene kunne bevæge mig til det. Du burde være taknemmelig mod denne lov i stedet for at være vred på den."

Launce hørte roligt på hende – hun kunne ikke overbevise ham.

Lidt efter sagde han:

"Det er ret behagelige udsigter – at skilles ved kirkedøren og siden optræde over for sin egen kone som over for en ung dame, der er forlovet med en anden."

"Bliver udsigterne måske mere behagelige for mig," sagde Natalie; "jeg skal finde mig i, at Richard Turlington gør kur til mig, mens jeg er din kone. Det kan jeg ikke, det går jeg aldrig igennem; o, jeg ville ønske, jeg var død!"

"Nå, nå!" sagde lady Winwood, "lad os nu være alvorlige. Det er Natalies fødselsdag første juledag, hr. Linzie. Så fylder hun seksten –"

"Klokken syv om morgenen," sagde Launce; "det har jeg fået ud af sir Joseph. Et minut over syv har vi fået lov til at forsvinde; *det* har jeg fået ud af juristen."

"Og der er da ikke en evighed fra nu og til jul; det har De, for at fuldstændiggøre listen, fået ud af *mig*. Kan De imidlertid eller kan De ikke beskrive de andre hindringer for ægteskabet?"

"Alt er i orden," svarede Launce tillidsfuldt. "Der er ikke spor af hindring tilbage."

Han vendte sig om til Natalie, der forbavset hørte på ham, og forklarede sig tydeligere. Det var faldet ham ind, at han muligvis – med pengepungen i hånden naturligvis – kunne appellere til den interesse, som proviantforvalterens kone ombord havde vist for hans kærlighedsaffærer. Denne fortræffelige kvinde havde også indvilget i at gøre alt, hvad hun kunne, for at hjælpe ham.

Hendes mand havde opnået ansættelse for sig selv og for hende på en anden yacht, og de var nu begge villige til at assistere i enhver sammensværgelse, i hvilken deres tidligere ubarmhjertige herre skulle spille offerets rolle. Når de var i land, boede de i et folkerigt kvarter i London, langt fra det fashionable Berkeley Square og endnu længere borte fra den respektable forstad Muswell Hill. Man kunne nu leje et værelse i Natalies navn i det hus, hvor de boede – Natalie skulle gå for proviantforvalterens niece – og hans kone påtog sig at besvare alle eventuelt forekommende spørgsmål fra kirkebetjentene og at være til stede ved bryllupsceremonien. Hvad Launce angik, ville han leje sig et værelse i det tilgrænsende kvarter og foreløbig også bo der; blev det nødvendigt, ville proviantforvalteren svare for ham. Natalie måtte af og til under lady Winwoods beskyttelse aflægge et besøg i sit nye sogn og skaffe sig tilladelse til at forlade Muswell Hill under påskud af en af de sædvanlige visitter hos sin tante.

Således var komplottet fuldt færdigt i alle dets enkeltheder. Man manglede nu kun den unge dames samtykke; når Launce havde fået det, ville han den næste dag gå til sognekirken og på behørig måde gøre anmeldelse om brylluppet.

Der var hele komplottet. Hvad mente nu damerne om det?

Lady Winwood syntes, det var udmærket.

Natalie lod sig ikke så let stille tilfreds.

"Min fader har altid været så god mod mig!" sagde hun. "Det eneste, jeg ikke kan forlige mig med, Launce, er, at jeg gør min fader sorg. Hvis han havde været hård mod mig – som nogle fædre er – ville jeg ikke have haft nogen betænkelighed. Men hvorfor trænger du således ind på mig? Jeg spiser til middag

hos tante i dag, og du kommer jo derhen i aften. Giv mig tid så længe; vent til i aften."

Launce nedlagde øjeblikkelig protest mod at vente et eneste øjeblik længere. Lady Winwood ville til at støtte ham, men de blev begge i det samme øjeblik afbrudt, ved at en af fru Sancrofts tjenere åbnede havelågen og trådte ind.

Lady Winwood gik ham i møde. Hun havde en anelse om, at han bragte slette nyheder.

"Hvad vil De?" spurgte hun.

"Undskyld, mylady – husholdersken sagde, at De spadserede her med frk. Graybrooke. Her er et telegram til frøkenen."

Lady Winwood tog telegrammet, lod tjeneren gå og vendte så tilbage til Natalie.

Natalie åbnede hurtigt telegrammet; hun læste – og skiftede øjeblikkelig farve. Hendes kinder farvedes af en dyb rødme; der funklede en harmfuld ild i hendes blik, idet hun udbrød:

"Det lader til, at endog min fader kan være hård imod mig, når Richard fordrer det."

Hun rakte Launce telegrammet.

Pludselig fyldtes hendes øjne med tårer, og hun sagde i en mild tone:

"Du elsker mig – gift dig med mig!" tilføjede hun i en bestemt tone. "Jeg vil risikere det!"

Mens hun sagde dette, læste lady Winwood telegrammet.

Det lød således:

"Sir Joseph Graybrooke, Muswell Hill. Til frøken Natalie Graybrooke, Berkeley Square. Kom straks hjem. Du skal spise til middag her sammen med Richard Turlington."

6. scene: Kirken

Det er morgen på en dag i begyndelsen af november måned, stedet er en kirke i et fattigt, folkerigt sogn i de ubekendte dele af London, øst for Tower og i nærheden af floden.

En bryllupsskare på fem personer nærmer sig alteret.

Brudgommen er bleg, og bruden ser ud, som om hun var bange. Brudens veninde (en bestemt, lille dame) opmuntrer hende i en hviskende tone. De to respektable personer, tilsyneladende mand og kone, der slutter processionen, synes at være noget i uklarhed med hensyn til deres part i ceremonien.

Kirkebetjenten, der siger dem, hvorledes de skal stille sig foran alteret, aner, at der må være "noget under" dette ægteskab. Det er nemlig ellers kun folk af de lavere klasser, der indgår den ægteskabelige pagt her i kirken. Er dette et par, som er løbet bort? Kirkebetjenten ser i ånden noget usædvanligt i form af gode sportler.

Kapellanen træder ind fra sakristiet i sin embedsdragt. Degnen indtager sin plads. Kapellanens øje hviler med et udtryk af interesse og nysgerrighed på bruden og brudgommen og på brudens veninde; lægger mærke til, at ældre slægtninge savnes; opdager, navnlig hos de to damer, tegn på forfinelse og god opdragelse, noget, han ellers ikke har set meget til hos de brude og brudes veninder, som før har stået foran dette alter. I al tavshed sender han hurtigt degnen, som også er optaget med at iagttage de fremmede, et blik. "Jenkinson" (spørger kapellanens blik) "er dette, som det skal være?" – "Sir," (svarer

degnens blik) "et ægteskab med tillysning; alle formaliteter er iagttaget".

Præsten åbner sin bog. Formaliteterne er iagttaget; så ved han, hvad han har at gøre. Opmærksom, Launcelot! Mod, Natalie! Ceremonien begynder.

Launce kaster et stjålent blik rundt om i kirken. Vil sir Joseph Graybrooke fare frem fra en af de tomme stole og nedlægge et forbud? Lurer Richard Turlington oppe ved orgelet på de ord i ritualet, der skal opfordre ham til at nedlægge indsigelse mod ægteskabet eller "ellers herefter for bestandig forholde sig tavs"?

Nej. Kapellanen fortsætter uden at afbrydes af noget usædvanligt. Natalies nydelige ansigt bliver blegere og blegere, Natalies hjerte banker stærkere og stærkere, efterhånden som det øjeblik nærmer sig, da de ord skal oplæses, som skal forene dem for livet. Selv lady Winwood føler en uvant bevægelse i brystet. Ladyens tanker dvæler på en just ikke behagelig måde ved hendes eget bryllup: Ak! Hvad tænkte jeg på, da jeg befandt mig i den samme stilling? På den smukke brudedragt og på lady Winwoods forestående præsentation ved hoffet!

Ceremonien skrider fremad til de ord, med hvilke de tilsværger hinanden deres tro. Launce har sat ringen på hendes finger. Launce har gentaget ordene efter kapellanen. Launce er gift med hende! Det er sket! Lad der nu komme ud af det, hvad der vil; sket er det!

Højtideligheden er til ende. Brudgommen, bruden og vidnerne går ind i sakristiet for at skrive deres navne i kirkebogen. Dette er ligesom selve ceremonien en alvorlig handling. Her er det ikke muligt at omgå sandheden. Da turen kom til lady Winwood, måtte hun skrive sit navn. Hun gør det,

men ikke med sin sædvanlige ynde og bestemthed. Hun taber sit lommetørklæde. Degnen tager det op og lægger mærke til, at der er broderet en krone i det ene hjørne.

Betalingen erlægges. De forlader sakristiet. Andre ægtepar plejer, når det er forbi, at være snaksomme, lykkelige og glade. Disse to er mere tavse og mere forlegne end nogensinde før.

Endnu forunderligere er det, at, mens andre ægtepar forlader kirken sammen med slægtninge og venner, alle forenede i et selskab til ære for dagen, skilles disse to fra deres venner ved kirkedøren. Den respektable mand går bort til fods med sin kone. Den lille lady med kronen på lommetørklædet hjælper bruden ind i en droske, følger selv efter og beder så kusken om at lukke døren, mens brudgommen bliver stående på trinnene, der fører op til kirken! Brudgommens ansigt er meget mørkt; han stikker hovedet ind ad vinduet i drosken; han bemægtiger sig brudens hånd; han taler hviskende til hende; det er tydeligt, at han ikke vil fjerne sig. Nu anvender imidlertid den lille lady sin myndighed, hun skiller de forenede hænder, støder brudgommen bort og befaler i en bydende tone kusken at køre til.

Drosken kører; den forladte ægtemand driver trøstesløs ned ad gaden. Degnen, som var været vidne til hele denne scene, vender tilbage til sakristiet for at berette, hvad han har set.

Sognepræsten (med sin kone under armen) er just i forbigående kommet ind i sakristiet i et forretningsanliggende. Han taler med kapellanen om dette løjerlige bryllup. Sognepræsten, som det er om at gøre, at der ikke er begået nogen fejl i hans kirke, spørger de andre ud og er tilfreds. Hans

kone lader sig derimod ikke så let stille tilfreds. Hun har set på underskrifterne i kirkebogen; hun kender et af navnene.

Hun holder et krydsforhør over degnen. Da hun hører om kronen på lommetørklædet, peger hun på navnet "Louisa Winwood" og siger til præsten: "Jeg ved, hvem det er! Lord Winwoods anden kone. Jeg har gået i skole med Hans Herligheds døtre af første ægteskab. Vi træffer af og til sammen ved kirkekoncerterne (i damekomiteen); jeg får nok lejlighed til at tale med dem. Et øjeblik, hr. Jenkinson, jeg vil blot notere mig navnene, før De lægger bogen bort. 'Launcelot Linzie', 'Natalie Graybrooke'. Meget smukke navne; ligefrem romantiske. Jeg sværmer for romaner. God morgen."

Hun sender kapellanen et smil til afsked og degnen et nik og sejler så ud af sakristiet.

Natalie, som tavs vender tilbage til Muswell Hill ledsaget af lady Winwood, og Launce, som strejfer om på gaden, idet han forbander bortførelsesloven – aner ikke, at jorden allerede er undermineret under deres fødder. Richard får det nok at vide nu eller senere. Det beror ene og alene på, om lordens døtre og sognepræstens kone tilfældigvis skulle træffe hinanden.

7. scene: Aftenselskabet

Hr. Turlington

indbydes til

Lady Winwood,

onsdagen den 15. december kl. 10.

"Kæreste Natalie!
Da det er dyret så meget om at gøre, må jeg jo sende dyret den indlagte indbydelse. Men bryd dig ikke om det, barn. Du og Launce kommer jo til middagen, og jeg skal nok sørge for, at I får lejlighed til at tale lidt alene med hinanden. Alt hvad jeg til gengæld forlanger af dig, er, at du *ikke*, når du kommer tilbage, ser ud, som om din mand havde kysset dig. Hvis du ikke tager dig i agt, forråder du dog en gang hemmeligheden ved disse stjålne kys. Hvor så du ikke ud i går ved moders middagsselskab, da du kom ud af drivhuset. Om det så var dine skuldre, var de ganske røde! Det er nydelige skuldre, det ved jeg, og mandfolkene kan jo undertiden finde på de forunderligste ting. Men hvad siger du, kære, om næste gang at tage en chemisette på, hvis du ikke har så megen myndighed over ham, at du kan afholde ham fra at gøre det igen!

Din hengivne

Louise."

De dages hemmelige historie, der var gået siden brylluppet, indeholdtes i dette brev, et tillægskapitel – af nogen betydning for de kommende begivenheder – ydedes af sagernes gang ved lady Winwoods aftenselskab.

Efter aftale med Natalie ankom familien Graybrooke – der var indbudt til middag – temmelig tidligt. Lady Winwood overlod til sin mand og sine steddøtre at underholde sir Joseph og frk. Lavinia, mens hun selv gik med Natalie ind i sit boudoir, som kun ved en portiere var adskilt fra dagligstuen.

Da de var kommet derind, udbrød ladyen:

"Men, kære Natalie! Du ser så forfærdelig medtaget ud i dag. Er der sket noget?"

"Jeg kan næsten ikke holde det ud længere, Louise. Det liv, jeg fører, er så utåleligt, at jeg, hvis Launce opfordrede mig til det, tror, at jeg gav mit samtykke til at løbe bort med ham endnu i aften."

"Det er du dog måske så god at lade være med. Vent, til du er fyldt de seksten. Jeg holder vistnok meget af noget nyt, men det nye i at skulle stilles for skranken i Old Bailey frister mig just ikke i nogen særdeles høj grad. Kommer dyret i aften?"

"Naturligvis. Han *vil* jo følge mig over alt, hvor jeg går hen. I dag spiste han frokost hos os i Muswell Hill; atter beklagede han sig over min ubegribelige kulde mod ham, atter skændte fader på mig, og så kom der oven i købet et rasende brev fra Launce, hvori han erklærede, at han ville slå Richard til jorden den første gang, jeg igen tillod denne at kysse min hånd i hans nærværelse. O, du skulle vide, hvilket elendigt liv jeg fører! Jeg befinder mig i den falskeste af alle falske stillinger, Louise, og du opmuntrede mig til det. Jeg tror, Richard Turlington har

mistanke til os. De sidste to gange, Launce og jeg har forsøgt at tale et minut alene sammen, hos min tante, har han forstået at forhindre os i det. Øjeblikkelig stod han for os med et ansigt, som om han ville slå Launce ihjel på stedet. Kan du gøre noget for os i aften? Ikke for min egen skyld, men Launce er så utålmodig. Han har erklæret, at hvis han ikke får lejlighed til at sige mig blot to ord i enrum i aften, kommer han i morgen til Muswell Hill for at søge at træffe mig der i haven."

"Vær rolig, kære; han skal komme til at sige sine to ord i aften."

"Hvorledes?"

Lady Winwood pegede gennem indgangen til boudoiret på døren i dagligstuen. Uden for denne dør var trappegangen, og på den anden side af denne var der en anden, mindre dagligstue.

"Der kommer kun tre eller fire mennesker til middag," sagde ladyen, "og et par enkelte til senere i aften. Da det således kun er et lille selskab, vil den lille dagligstue være tilstrækkelig. Dagligstuen der vil ikke blive oplyst, og i boudoiret vil der kun brænde en studerelampe. Jeg skal gøre tegnet til at forlade spisesalen tidligere, end vi plejer. Launce kommer der, før aftenselskabet begynder. Så snart han kommer, sender du ham herind – lige for øjnene af os alle sammen."

"Efter hvad?"

"Efter din vifte. Læg den her ned under sofapuden, før du går til middagsbordet. Du kommer til at sidde ved siden af Launce, og så instruerer du ham om, at han ikke skal finde viften. Du bliver utålmodig – du vil selv søge efter den – og så er I der. Pas på Deres skuldre, fru Linzie! Jeg har ikke mere at sige."

Gæsterne begyndte nu at komme. Lady Winwood blev nu optaget af sine pligter som husets frue.

Det var en vellykket lille middag, som kun havde én fejl. Den begyndte for sent; damerne trådte først ind i den lille dagligstue ti minutter før ti. Launce var først i stand til at slutte sig til dem, da klokken slog ti.

"For sent!" hviskede Natalie. "Han vil straks være her."

"Til et aftenselskab kommer man aldrig præcis," sagde Launce. "Lad os ikke spilde et eneste øjeblik. Send mig ind efter din vifte."

Natalie åbnede læberne for at bede ham om det, men før hun kunne sige et eneste ord, meldte tjeneren:

"Hr. Turlington!"

Han trådte ind med sine stive, opretstående flipper og sine løstsiddende, glinsende sorte klæder. Han gjorde et temmelig kluntet buk for lady Winwood og gjorde så, hvad han allerede mange gange forud havde gjort, han overraskede Natalie, mens hendes øjne endnu lyste, og hendes træk besjæledes af et usædvanligt liv (efter at hun havde talt med Launce) – en slående modsætning til den kolde, ligegyldige unge dame, som han var vant til at se, når Natalie talte med *ham*.

Lord Winwoods døtre nød et vist ry i musikamatørernes verden. Da lady Winwood opfangede det blik, Turlington kastede hen til Launce, hviskede hun et par ord til frøken Lavinia, som straks efter opfordrede de unge damer til at synge. På et vink af Natalie tilbød Launce at hente musikmappen. Vi behøver næppe at sige, at han først bragte den forkerte mappe.

Idet han løftede den op fra pianoet for at bære den tilbage til dens plads, faldt der et papir ud af den, et trykt brev, der så ud

som et cirkulære.

Den ene af de unge damer tog det op og udbrød i det samme:

"Kirkekoncerterne!"

Hendes to søstre så på hinanden med en mine, som om de havde begået en forbrydelse, og den ene af dem udbrød:

"Hvad vil komiteen sige til det? Vi har jo aldeles glemt mødet i forrige måned."

"Er der ikke et møde i denne måned?"

De så alle ængsteligt på brevet.

"Jo! Den tre og tyvende december. Skriv det op i din lommebog, Amelia."

Amelia skrev det op, og Natalies mand stod i sin uskyldighed og så roligt på det.

Således gjorde omstændighedernes ubarmhjertige ironi Launce til det uskyldige middel til at udsætte hans egen hemmelighed for at blive opdaget. Takket være det held, hvormed han greb den forkerte musikmappe, ville nu lordens døtre – to hele dage før bortførelsen kunne finde sted – træffe sammen med sognepræstens kone!

Gæsterne til aftenselskabet begyndte nu lidt efter lidt at indfinde sig. Herrerne, (der havde siddet temmelig længe ved middagsbordet) sluttede sig til dem.

Den lille dagligstue blev snart passende fyldt, men heller ikke mere.

Sir Joseph Graybrooke førte Turlington hen til værten. Ved bordet havde samtalen drejet sig om finanssager; lord Winwood var ikke ganske tilfreds med nogle af sine udenlandske papirer, og sir Josephs "kære Richard" var just den rette mand til at give ham et godt råd i den henseende. De tre

lagde derfor hovederne sammen i et hjørne af værelset. Launce trykkede Natalies hånd, mens hans øjne ikke forlod de tre.

Der var imidlertid ankommet en berømt "virtuos", som begyndte at dundre løs på pianoet. Gæsternes opmærksomhed var helt optaget af virtuosens præstation, og der kunne ikke let have frembudt sig en bedre lejlighed til at sende Launce bort efter viften.

Mens finansdiskussionen fortsattes, var det gifte, elskende par forskanset i boudoiret.

Lady Winwood, der havde lagt mærke til deres forsvinden, holdt et vågent øje med Richard Turlington.

Han var i færd med at holde et alvorligt foredrag – med ryggen til selskabet. Han rørte sig ikke og så sig heller ikke om.

Nu kom turen til lord Winwood. Turlington hørte på ham uden at forandre sin stilling.

Derefter begyndte sir Joseph at fremsætte sin anskuelse om sagen. Turlington vidste forud, hvad han ville sige, og benyttede derfor lejligheden til at kaste et ængsteligt blik den til den plads, hvor han havde forladt Natalie. Nu gjorde lord Winwood en bemærkning, og Turlington vendte derfor atter hovedet om til hjørnet, men da sir Joseph straks efter begyndte igen, kastede han atter et blik over skulderen – denne gang til den plads, hvor Launce havde stået.

Det næste øjeblik lagde hans vært atter beslag på hans opmærksomhed og gjorde det således umuligt for ham at fortsætte sine undersøgelser. Samtidig nærmede to af gæsterne, der skulle til et andet aftenselskab, sig husets frue for at sige farvel. Lady Winwood var nødt til at rejse sig og tale med dem; de havde noget at sige hende, før de tog bort. Det tog en

uendelig tid, før de blev færdige, og samtidig stod de således, at det var hende umuligt at iagttage fjendens bevægelser. Da de endelig var gået, så hun sig om, og så, at lord Winwood og sir Joseph var alene i hjørnet.

Lady Winwood opholdt sig kun så længe, til hun atter havde fået virtuosen anbragt ved instrumentet, og listede så ud af værelset og over trappegangen.

Ved indgangen til den tomme dagligstue hørte hun Turlingtons stemme i boudoiret; den var lav og truende. Skinsygen er udrustet med en særegen seerevne; han havde straks regnet ud, hvor han skulle finde dem.

Ladyen var en modig kvinde, det kunne der ikke være nogen tvivl om, men hun blegnede dog alligevel lidt, da hun nærmede sig indgangen til boudoiret.

Der stod Natalie – på en gang opfyldt af vrede og frygt – mellem den mand, hun var officielt forlovet med, og den mand, hun i virkeligheden var gift med. Turlingtons barske ansigt viste, at han martredes af et undertrykt raseri. Launce – der stod i begreb med at byde Natalie hendes vifte – smilede med den kolde overlegenhed, som den mand føler, der ved, at han har fordelen på sin side, og som triumferer i bevidstheden om det.

"Jeg forbyder Dem at modtage Deres vifte af den mands hænder," sagde Turlington til Natalie, idet han pegede på Launce.

"Er det ikke noget vel tidligt at begynde at "forbyde"?" spurgte lady Winwood i en godmodig tone.

"Det er netop det, jeg siger!" udbrød Launce. "Det lader virkelig til, at det er nødvendigt at minde hr. Turlington om, at

han ikke er gift med Natalie endnu!"

Disse sidste ord blev udtalt i en tone, som fik begge damerne til at skælve i deres indre for følgerne.

Lady Winwood tog viften fra Launce med den ene hånd og Natalies arm med dm anden, idet hun på sin ligefremme måde sagde:

"Her er din vifte, kære. Hvor kan du dog tillade disse to barbariske mennesker at opholde dig her, mens den store Bootmann spiller Mareridt\1–sonaten i værelset ved siden af? Launce! Hr. Turlington! Følg mig og lær på øjeblikket at synes om musik! De behøver blot at lukke øjnene, så vil De tro, at De hører fire moderne tyske komponister spille i stedet for en, og ikke så meget som en skygge af en melodi fra dem alle fire."

Hun gik ind med Natalie, som hun hviskede til:

"Overraskede han jer?"

Natalie svarede i en hviskende tone:

"Jeg hørte ham i tide. Han overraskede os kun i at søge efter viften."

De to mænd blev et øjeblik tilbage i boudoiret, hvor Turlington sagde:

"Dette er ikke forbi, hr. Linzie!"

Launce svarede med et satirisk smil:

"Denne gang er jeg enig med Dem. Det er, som De siger, ikke forbi."

Lady Winwood standsede og så sig tilbage fra dagligstuedøren. De indså, at de lod hende vente – de havde ikke andet valg end at følge husets frue.

Da de kom tilbage til selskabsværelset, indtog både Turlington og Launce atter deres pladser blandt gæsterne,

begge med det samme mål for øje. Som en nødvendig følge af scenen i boudoiret havde de hver sin protest at nedlægge hos sir Joseph.

Også her kom Launce Richard Turlington i forkøbet. Han fik nemlig først lejlighed til at lægge beslag på sir Josephs opmærksomhed. Hans klage antog formen af en protest mod Turlingtons skinsyge og en opfordring til at tage det forbud, der udelukkede ham fra Muswell Hill, under fornyet overvejelse.

Turlington iagttog dem fra sin plads, og hans mistænksomme blik opdagede en utilbørlig fortrolighed mellem de to andre. Dækket af gæsterne sneg han sig hen bag ved dem og lyttede.

Den store Bootmann var kommet til den part af Mareridt\1– sonaten, i hvilken musikken, her navnlig frembragt ved hjælp af den venstre hånd, på den tydeligste måde af verden skildrer månens opgang over en landsbykirkegård og vampyrernes dans omkring en ung piges grav. Da sir Joseph ikke ved at hviske kunne trænge igennem overfor vampyrerne, blev han nødt til at tale temmelig højt, idet han svarede og trøstede Launce.

Turlington hørte ham sige:

"Jeg er virkelig ganske af samme mening som du, og Natalie deler min anskuelse. Men Richard er en hindring på vor vej, og vi tør ikke ganske bortse fra følgerne i det øjeblik, Richard kom efter, at vi handlede imod hans ønsker."

Med disse ord nikkede han venligt til sin nevø og forlod ham.

Med sin skinsyge mistænksomhed, som allerede for flere uger siden havde nået den højeste grad af pirrelighed, lagde Turlington øjeblikkelig de ord, han nu havde hørt, sammen med det, Launce havde sagt i boudoiret, og hvormed han gjorde

ham opmærksom på, at han endnu ikke var gift med Natalie. Var der noget forræderi med i spillet? Og var det meningen at overtale den svage sir Joseph til at tage datterens giftermål under overvejelse på en for Launce gunstig måde?

Turlingtons blinde mistænksomhed satte med et eneste spring over alle de åbenbare usandsynligheder, som forbød en sådan slutning. Efter at have betænkt sig et øjeblik besluttede han at tage Natalies fader ved overrumpling.

"Graybrooke!"

Sir Joseph fo'r tilbage ved at se sin tilkommende svigersøns ansigt og udbrød:

"Min kære Richard, du ser så besynderlig ud! Kan du ikke tåle heden her i værelset?"

"Lad os blot ikke tale om heden. Jeg har i aften set tilstrækkeligt, til at jeg på ny må insistere på, at Deres datter og Launcelot Linzie ikke mere kommer sammen fra nu af og til min bryllupsdag."

Sir Joseph forsøgte at tale, men Turlington gav ham ikke lejlighed til det; han vedblev:

"Ja vel; jeg ved meget godt, at De ikke deler min anskuelse om Linzie. Jeg så jo selv før, hvor fortroligt I talte sammen."

Sir Joseph gjorde atter et forsøg på at få ordet. Han var blevet ked af Turlingtons evige klager over hans datter og hans nevø og var i dette øjeblik tilstrækkelig ophidset, til at han kunne have fortalt, hvad Launce nylig havde sagt, hvis han blot havde kunnet få lejlighed til det.

Men Turlington blev ved:

"Jeg kan ikke forhindre, at Linzie får adgang til dette hus og til Deres søsters familie, men jeg kan holde ham borte fra mit

eget hus på landet, og derfor er det vist bedst, vi tager en tur på landet. Jeg foreslår en forandring i arrangementerne. Har De modtaget nogen indbydelse i juledagene?"

Han standsede her og fæstede opmærksomt sit blik på sir Joseph. Denne så lidt overrasket ud, men svarede kort, at han ikke havde modtaget nogen indbydelse.

"Så indbyder jeg Dem alle til Somersetshire," sagde Turlington, "og jeg foreslår, at brylluppet skal finde sted i mit hus i stedet for i Deres. Har De noget at indvende imod dette?"

"Det strider imod skik og brug i lignende tilfælde, Richard," begyndte sir Joseph.

"De afslår det!" udbrød Turlington. "Jeg vil sige Dem rent ud, at jeg bliver nødt til at udtyde Deres grunde til det på min egen måde, hvis De gør det."

"Nej, Richard," sagde sir Joseph roligt. "Jeg modtager Deres tilbud."

Turlington tav ganske stille. Nu var det ham, der var blevet overrumplet.

"Det vil kuldkaste flere af vore planer og forårsage damerne megen ulejlighed," vedblev den gamle herre. "Men hvis det er det eneste, som kan stille Dem tilfreds, så siger jeg alligevel ja! Jeg vil i morgen, når vi mødes i Muswell Hill, få anledning til at appellere til Deres overbærenhed under omstændigheder, som i høj grad turde overraske. Det mindste, jeg imidlertid på min side kan gøre, er at vise en venskabelig imødekommenhed. Men ikke mere om det for øjeblikket, Richard. Stille! Musikken!"

Det var umuligt at få nogen nærmere forklaring ud af ham den aften.

Hensigten med mødet den næste dag i Muswell Hill var – som Turlington allerede havde erfaret – at opsætte Natalies ægteskabskontrakt. Var nu pengespørgsmålet på bunden af sir Josephs overlagte appel til hans overbærenhed? Han tænkte på sin forretning. Handelen på Levanten var stadig stærkt trykket; ingensinde før havde hans forretning krævet en så vedholdende opmærksomhed og på samme tid givet en så ringe indtægt. Konnossementerne havde han allerede benyttet til på sædvanlig måde at komme i besiddelse af varerne. Kopierne, som beroede hos Brødrene Bulpit, var altså bogstavelig talt værdiløst papir. De fyrre tusinde pund, han havde lånt, skulle med renter betales tilbage om en måned. Således stod det med hans forretning,

Var det nu muligt, at den pengegriske sir Joseph havde nogen modifikation at foreslå med hensyn til sin datters medgift? Det løb ham koldt ned ad ryggen ved blot at tænke på det. Han forlod selskabet – og glemte at sige farvel til Natalie.

Launce, som havde forladt selskabet før ham, fik også anledning til at anstille alvorlige betragtninger, før han faldt i søvn den nat. Han fandt med andre ord, da han kom hjem, et med "Privat" mærket brev fra sin fader. Skulle endelig undersøgelserne med hensyn til Turlingtons fortid have ført til et resultat?

Launce åbnede hurtigt brevet. Det indeholdt en udførlig beretning og et kort uddrag af samme. Han gik straks over til uddraget og læste følgende:

> "Hvis du kun ønsker moralske beviser, har du nået dit mål. Moralsk er der ingen tvivl om, at Turlington og den søkaptajn, som kastede matrosen over bord, er en og

samme person; derimod kan det være vanskeligt nok at bevise det i retten, da Turlington har tilintetgjort ethvert sammenknytningspunkt mellem hans forudgående liv og hans nuværende jeg. Vi har kun et eneste muligt holdepunkt. Man formoder, at en matros ombord i skibet, som var sin herres fortrolige, endnu er i live og står under Turlingtons beskyttelse. Denne mand kender alle de mørkets gerninger, Turlington har begået i sit tidligere liv.

Han kan bevise fakta, hvis vi kan finde ham og få ham til at tale. Vi ved ikke, under hvilket navn han nu skjuler sig; hans virkelige navn er Thomas Wildfang. Hvis vi skal gøre forsøg på at finde ham, er der ikke et eneste øjeblik at spilde. Udgifterne kan blive betydelige. Lad mig vide, om vi skal blive ved, om der er udrettet nok til at nå det mål med, du har for øje."

Der var udrettet tilstrækkeligt – ikke blot til at tilfredsstille Launce, men også til at frembringe den rette virkning på sir Josephs gemyt, hvis han skulle vise sig alt for hård, når hemmeligheden med giftermålet kom for en dag.

Launce anmodede med et par ord sin broder om ikke at drive undersøgelserne videre.

– Her er en grund til, at hun ikke kan ægte Turlington, sagde han til sig selv, idet han gemte papirerne under lås og slå, og når hun ikke ægter Turlington, tilføjede han med en forelskets logik, hvorfor skulle hun så ikke ægte *mig*?

8. scene: Biblioteket

Den følgende dag var sir Joseph Graybrooke. Sir Josephs prokurator, hr. Dicas (højst respektabel og umådelig rig) og Richard Turlington samlede i biblioteket i Muswell Hill for at diskutere spørgsmålet om Natalies ægteskabskontrakt.

Efter at man havde udvekslet de sædvanlige indledende fraser, nølede sir Joseph lidt med åbent at komme ind på det spørgsmål, som havde kaldt dem sammen. Han undgik sin prokurators blik, og så også temmelig sky hen til Turlington.

Endelig begyndte han dog:

"Da jeg ombord i yachten talte med Dem, Richard, om Deres giftermål, sagde jeg, at jeg ville give min datter –"

Enten svigtede modet eller åndedrættet ham her, for han var nødt til at vente lidt, før han kunne vedblive:

"Jeg sagde, at jeg ville give min datter halvdelen af min formue. Tilgiv mig, Richard, men det kan jeg ikke gøre!"

Dicas, der ventede på sine instruktioner, lagde pennen fra sig og så på sir Josephs udkårne svigersøn. Hvad ville Turlington sige til det?

Han sagde ingenting. Han sad først overfor vinduet, men da sir Joseph begyndte at tale, rejste han sig og satte sig ved den anden side af bordet med ryggen til lyset.

I en unaturlig sagte tone sagde han:

"Mine øjne er svage i dag. Lyset generer dem."

Han kunne ikke finde nogen mere rimelig undskyldning end denne til at skjule sit ansigt i skyggen for de to mænds forskende blikke, der sad ved siden af ham. Den uophørlige

moralske ophidselse, som hans ulykkelige frieri førte med sig – han var aldrig kommet videre end til den kolde fortrolighed, at han fik lov til at kysse Natalies hånd, når der var andre tilstede – havde også indvirket fysisk nedtrykkende på ham. Selv hans hærdede nerver begyndte at føle den langvarige spænding, som hans uophørlige mistænksomhed i den sidste tid havde medført. Han mærkede, at han ikke længere kunne stole på den magt, han tidligere havde haft til at beherske sig. Han kunne skjule sit ansigt, men han kunne ikke længere beherske det.

"Hørte De, hvad jeg sagde, Richard?"

"Ja vel. Bliv ved."

Sir Joseph vedblev, idet han fuldstændig genvandt sin fatning, efterhånden som han talte:

"Halvdelen af min formue! Det er det samme som at skille mig ved halvdelen af mit liv; det er det samme som at sige farvel for bestandig til min kæreste ven! Mine penge har altid været mig en så stor trøst, Richard, en så behagelig sysselsættelse for min tanke. Jeg kender ingen bog, der er så interessant og så belærende som min kassebog. Således at iagttage udgifterne på den ene side," sagde sir Joseph med en mild og patetisk højtidelighed, "og indtægterne på den anden – den sørgelige formindskelse i balancen til en tid og dens oplivende og glædelige tiltagen til en anden tid, det er en ligefrem forførende læsning. Den bedste roman, som nogensinde er blevet skrevet, kan ikke i det fjerneste sammenlignes med det. Jeg kan ikke, Richard, jeg kan virkelig ikke se min kønne, runde balance svinde ind til halvdelen af det tal, jeg nu har været vant til at se hele min levetid.

Det er måske en svaghed hos mig," vedblev sir Joseph, idet han dog øjensynlig følte, at det aldeles ikke var nogen svaghed; "men vi har jo alle vor svage side, og min svage side er nu engang min kassebog. Desuden behøver De det jo slet ikke. Hvis De behøvede pengene – så naturligvis –, men det gør De jo nu engang ikke. De er en rig mand, og de gifter Dem jo med min kære Natalie af kærlighed, ikke for pengenes skyld. De og hun og mine børnebørn vil få det alt sammen efter min død. Det kan jo ikke gøre Dem nogen forskel at vente de få år, til den gamle mands stol ved arnen er tom. Hvad mener De om fjerdeparten, Richard, i stedet for halvdelen? Tyve tusinde," sagde sir Joseph i en bønfaldende tone. "Jeg kan tåle at undvære tyve tusinde. For Guds skyld, bed mig ikke om mere!"

Prokuratorens læber trak sig sammen i et ironisk smil. Han holdt akkurat lige så meget af sine penge som sir Joseph; han burde have følt for sin klient, men rige folk har ingen medfølelse for hinanden. Det var tydeligt, at Dicas foragtede sir Joseph.

Der indtrådte en pause.

Endelig sagde sir Joseph:

"Lad mig ikke blive i denne uvished, Richard; sig Deres mening rent ud. Er det ja eller nej?"

Turlington slog hårdt i bordet og brast pludselig ud med det svar, som han så længe havde ladet vente på.

"Tyve tusinde – med største fornøjelse!" sagde han. "Men kun på den betingelse, Graybrooke, at hver en skilling bliver opført for Natalie og for hendes børn efter hende. Ikke en halvskilling vil jeg selv have!" udbrød han højmodigt med den barskeste stemme. "Ikke en halvskilling vil jeg selv have!"

Lad nu ikke nogen sige, at de rige er hjerteløse. Sir Joseph greb tavs sin svigersøns hånd, idet han brast i gråd.

Dicas var i almindelighed en meget tavs mand. Nu sagde han de første to ord, der var sluppet over hans læber, siden forhandlingen begyndte.

"Højst agtværdigt!" udbrød han.

Fra nu af skred forhandlingerne jævnt fremad. Sir Joseph fremsatte sine bestemmelser så vidtløftigt som muligt, og prokuratorens pen holdt skridt med ham.

Turlington havde taget plads ved vinduet og indskrænkede sig til at spille en fuldstændig passiv rolle. Han svarede kort, når det var absolut nødvendigt, og han var forresten fuldstændig enig i enhver henseende med de to andre. En mand, der står ved et vendepunkt i sit liv, stiller ikke uden i nødsfald sin opmærksomhed til andres disposition.

Turlington stod ved et sådant vendepunkt i det pinlige øjeblik, da sir Josephs uventede forslag krævede et øjeblikkeligt svar.

Han stod overfor to ubarmhjertige alternativer. Enten måtte han betale de lånte fyrre tusinde pund tilbage på den dag, de var forfaldne, eller også måtte han bede Brødrene Bulpit om en udsættelse og således uundgåeligt fremkalde en undersøgelse af den falske sikkerhed, han havde deponeret hos dette firma – og dette kunne kun få ét bestemt – mindre hyggeligt – resultat. Hans sidste udvej – og det var bogstavelig talt den sidste, efter at sir Joseph på en så skammelig måde havde formindsket den lovede medgift med halvdelen – var at spille den højmodige og så forresten skjule sandheden, indtil han kunne åbenbare den for sin svigerfader som Natalies ægtefælle. "Jeg skylder fyrre

tusinde pund bort, sir; jeg skal betale dem om fjorten dage, og jeg ejer ikke en skilling. Betal dem for mig, hvis De ikke vil se Deres svigersøns navn på fallitlisten". For sin datters skyld – kunne der være nogen tvivl om det? – ville sir Joseph nok skaffe pengene. Nu gjaldt det kun om, at brylluppet fandt sted i rette tid. Hvis sir Joseph enten ved et tilfælde eller ved forræderi blev foranlediget til at skyde bryllupsdagen ud blot i fjorten dage, ville den skæbnesvangre forfaldsdag komme, og så ville firmaet Pizzituti, Turlington og Branca komme på fallitlisten.

Således ræsonnerede han, idet han stod ved randen af den skrækkelige opdagelse, som snart skulle åbne hans øjne for, at Natalie var en anden mands kone.

"Richard!"

"Hr. Turlington!"

Han fo'r sammen og henvendte sin opmærksomhed på nutiden. Sir Joseph og prokuratoren kaldte begge på ham, idet de forbavsede så hen på ham.

"Er kontrakten færdig?" spurgte han.

"Men, kære Richard, det er jo længe siden, vi blev færdige med den," svarede sir Joseph. "Har De virkelig ikke hørt, hvad jeg i det sidste kvarter har sagt til den gode hr. Dicas? Hvad kan De have haft at tænke på?"

Turlington gjorde intet forsøg på at besvare dette spørgsmål.

Han spurgte blot:

"Er jeg interesseret i det, De har sagt til hr. Dicas?"

"De skal selv dømme om det," svarede sir Joseph hemmelighedsfuldt; "jeg har ladet hr. Dicas opsætte mit testamente. Det er mit ønske, at testamentet og

ægteskabskontrakten skal opsættes på samme tid. Vil De læse det op, hr. Dicas?"

Sir Josephs testamente havde to gode sider – det var simpelt og kort. Med undtagelse af et eller to ubetydelige legater til fjerne slægtninge havde han ikke andre at betænke (for frk. Lavinia var der allerede sørget) end sin datter og de børn, der måtte blive født i hendes ægteskab. Testamentet lignede forresten i det væsentlige tusinder af andre testamenter, der blev opsat under lignende omstændigheder.

Det var endnu ikke klart, hvorfor sir Joseph krævede særlig opmærksomhed for det, da Dicas kom til den klausul, som skulle omhandle indsættelsen af eksekutorer og værger; denne del af dokumentet var endnu ikke udfyldt.

"Sir Joseph Graybrooke, er De beredt til at opgive navnene på de personer, De har valgt til disse hverv?" spurgte prokuratoren.

Sir Joseph rejste sig i den øjensynlige hensigt at give de udtryk en særlig vægt, i hvilke han ville besvare prokuratorens spørgsmål.

"Jeg indsætter," sagde han, "til eneste eksekutor og værge – Richard Turlington."

Det var ikke nogen let sag at forbavse hr. Dicas; men sir Josephs svar gjorde ham rigtignok aldeles forvirret. Han så over bordet på sin klient og ytrede ved denne særlige lejlighed hele tre ord, idet han udbrød:

"Er De gal?"

Sir Josephs sunde ansigtsfarve blev en lille smule rødere, idet han svarede:

"Jeg har aldrig været mere herre over mig selv, hr. Dicas, end i dette øjeblik."

Dicas lod sig dog ikke stille tilfreds på den måde.

Han sagde:

"Ved De virkelig også, hvad De gør, hvis De indsætter hr. Turlington til eneste eksekutor og værge? De giver Deres datters mand magt til, sir, at bruge hver eneste skilling af Deres penge efter Deres død."

Turlington havde hidtil med et høfligt skin af interesse lyttet til forhandlingerne. For hans blik var fremtiden begrænset til den dag, da Brødrene Bulpit havde ret til at fordre deres penge tilbage. Testamentet var ham uendelig ligegyldigt i sammenligning med bestemmelserne om ægteskabet. Det var først, da prokuratorens brutale, ligefremme udtalelse tvang ham til at høre efter, at spørgsmålet om den pekuniære fordel, han kunne have af svigerfaderens død lagde beslag på hans opmærksomhed.

Han blev også rød, og *han* viste også, at han var blevet fornærmet over det, Dicas netop havde sagt.

"Ikke et ord, Richard! Lad mig tale for Dem såvel som for mig selv," sagde sir Joseph. "I de sidste syv år," vedblev han, idet han vendte sig til prokuratoren, "hav jeg været vant til at nære den mest ubegrænsede tillid til Richard Turlington. Hans uegennyttige råd har sat mig i stand til betydeligt at forøge mine indtægter uden at sætte en eneste skilling af min kapital på spil. Ved mere end en lejlighed har jeg opfordret ham til at bruge af mine penge i hans forretning, men han har stedse vægret sig ved at gøre dette. Selv hans bitreste fjender, sir, har været nødt til at indrømme, at mine sager var i sikre hænder, når han tog sig af dem. Skulle jeg nu begynde at nære mistillid til ham, nu da jeg står i begreb med at give ham min datter til

ægte? Nej! Jeg kan ikke lægge bestyrelsen af den formue, mit barn vil arve efter min død, i dygtigere eller hæderligere hænder end den mands, som skal ægte hende. Jeg fastholder min beslutning, hr. Dicas!"

Turlington forsøgte at tale, og det samme gjorde prokuratoren, men med en vis jævn værdighed, som havde sin virkning på dem begge, nægtede sir Joseph at høre på dem.

Han vedblev:

"Nej, Richard! Så længe jeg lever, bliver dette min sag, ikke Deres. Nej, hr. Dicas! Jeg forstår meget godt, at Deres stilling forpligter Dem til at protestere. Det har De nu gjort. Vil De nu udfylde den blanke plads, som jeg har sagt Dem, eller lade testamentet ligge; så lader jeg den nærmest boende prokurator fuldende det i Deres sted."

Disse ord gjorde prokuratorens stilling fuldstændig klar for ham. Han havde kun valget imellem at gøre, som man bød ham, eller at miste en god klient. Han udfyldte derfor dokumentet og forlod så ærgerlig værelset.

Med gammeldags høflighed fulgte sir Joseph ham ud igennem forhallen og vendte derpå tilbage til Turlington; han var imidlertid næppe kommet indenfor døren, før Turlington med et voldsomt tag greb ham i armen og trak ham hen til vinduet.

"Men Richard!" udbrød sir Joseph, "hvad betyder dog dette?"

"Se selv!" råbte den anden, idet han pegede gennem vinduet på en gang i haven, der på begge sider var omgivet af buske, og som lå noget fra huset. "Hvem er den mand – hurtigt, før vi taber ham af syne – den mand, som dernede lister sig fra den ene busk til den anden?"

Sir Joseph kunne ikke genkende skikkelsen.

Turlington hviskede ham i øret:

"Launcelot Linzie!"

I fuldkommen god tro erklærede sir Joseph, at det ikke var muligt, at manden kunne være Launce.

Turlingtons vanvittige, skinsyge mistænksomhed lod sig imidlertid ikke så let stille tilfreds.

Han spurgte efter Natalie. Hun spadserede i haven. – "Jeg vidste det!" udbrød han med en ed, idet han ilede ud i haven for selv at komme efter sandheden.

Der forløb nogen tid, inden han atter gik ind i huset. Han havde opdaget Natalie – alene. Ikke så meget som et spor af Launce havde belønnet hans søgen. Atter havde han fornærmet Natalie, og atter blev han nødt til at bede hendes onkel og tante om tilgivelse. "Det skal ikke ske igen!" sagde han angrende. "De skal få at se, at jeg bliver et ganske andet menneske, når jeg først har fået Dem alle ud i mit hus på landet. Husk på," udbrød han med et stjålent blik, som forrådte hans indgroede mistanke til Natalie og alle dem, der omgav hende, "husk på, at det er afgjort, at I alle kommer ud til mig i Somersetshire næste mandag."

Sir Joseph svarede temmelig tørt, at det var afgjort.

Turlington ville nu forlade værelset, men han vendte sig først om til frk. Lavinia, til hvem han sagde:

"Det er altså en aftale, at brylluppet finder sted den syvende i næste måned. Ikke en dag senere!"

Frk. Lavinia svarede temmelig tørt:

"Naturligvis, Richard, ikke en dag senere."

Med et "Det er godt!" forlod han dem nu.

En halv time senere trådte Natalie ind i huset.

Noget forvirret hviskede hun til tanten:

"Er han gået?"

Da hun var blevet beroliget i denne henseende, gik hun lige ind i biblioteket – et værelse, hun ellers sjældent betrådte hverken på denne eller nogen anden tid på dagen.

Frk. Lavinia fulgte efter hende, da hun var blevet nysgerrig efter at vide, hvad det skulle betyde.

Natalie ilede hen til vinduet, hvor hun viftede med sit lommetørklæde – hvorved hun øjensynlig gjorde tegn til nogen udenfor.

Frk. Lavinia gik straks hen til hende og greb hendes hånd, idet hun udbrød:

"Er det virkelig muligt, Natalie! Har Launcelot Linzie virkelig været her, uden at din fader eller jeg har vidst af det?"

"Om det nu var så, hvad ondt er der da i det?" svarede Natalie temmelig heftigt. "Skal jeg give afkald på at se min fætter, fordi hr. Turlington tilfældigvis er skinsyg på ham?"

Hun vendte pludselig hovedet bort. En dyb rødme farvede hendes ansigt og hendes hals. Frk. Lavinia beredte sig til at give hende en streng, nødvendig irettesættelse, men blev standset på halvvejen ved en ny forandring i hendes nieces omskiftelige sindsstemning. Natalie brast i gråd.

Den gamle dame blev tilfredsstillet ved dette bevis på en alvorlig anger og samtykkede i at glemme, hvad der var sket, og for denne ene gang bevare niecens hemmelighed. De ville desuden alle være i Somersetshire, sagde hun, før der kunne begås et nyt brud på disciplinen. Richard havde heldigvis ikke

opdaget noget, og man kunne derfor, alt vel overvejet, uden fare lade sagen gå i glemmebogen.

Frk. Lavinia havde måske taget sagen mindre let, hvis hun havde vidst, at en af tjenestefolkene i Muswell Hill var underkøbt af Richard Turlington, og at denne mand havde set Launce forlade stedet gennem havelågen.

9. scene: Dagligstuen

"Amelia!"

"Sig noget."

"Bed ham om at tage plads."

Således hviskede lady Winwoods tre steddøtre i højeste grad forlegne til hinanden i deres egen dagligstue, mens de sky så hen på en person, som viste sig på dørtærsklen.

Det var den tre og tyvende december mellem to og tre om eftermiddagen. De tre søstre var nylig kommet tilbage fra komitémødet for kirkekoncerterne. Den fremmede var Richard Turlington.

Han stod med hatten i hånden ved døren, forundret over den måde, han blev modtaget på.

Endelig sagde han:

"Jeg er i morges kommet hertil fra Somersetshire. En forretningssag har tvunget mig til at forlade mine gæster på landet, men jeg tager atter tilbage i morgen. Med mine gæster mener jeg familien Graybrooke. De ved måske ikke, at de opholder sig hos mig på besøg, sir Joseph, frk. Lavinia og Natalie –"

Da han nævnede Natalies navn, så søstrene forskrækkede på hinanden.

Turlington, der endelig begyndte at tabe tålmodigheden, sagde nu lidt skarpt:

"Vil De ikke være så god at fortælle mig, hvad alt dette skal betyde? Da frk. Lavinia hørte, jeg skulle til byen, bad hun mig gå

herop for at hente et kjolemønster, som hun sagde, De ville låne mig. Har De ikke allerede modtaget et telegram desangående?"

Den ledende tanke blandt de tre søstre var frk. Amelia. Hun var også den, som først tilkæmpede sig tilstrækkelig sindsro til at give et ligefremt svar på Turlingtons ligefremme spørgsmål.

"Jo," svarede hun, "vi fik telegrammet i morges. Der er siden hændet noget, som har gjort os meget forskrækkede. Vi beder Dem om at undskylde os."

Hun vendte sig nu om til en af søstrene, idet hun vedblev:

"Sophie, mønstret ligger i bordskuffen bagved dig. Vil du give hr. Turlington det."

Sophie tog pakken frem. Før hun gav den til Turlington, så hun imidlertid på søsteren og hviskede til hende:

"Bør vi også lade hr. Turlington gå, som om der ikke var sket noget som helst?"

Amelia tænkte lidt over sagen, Dorothy, den tredje søster (som endnu ikke havde sagt noget) kom nu med et forslag. Før de gjorde noget som helst, skulle de se, om lady Winwood var hjemme. Dette forslag blev øjeblikkelig antaget. Sophie trak i klokkestrengen, og Amelia henvendte spørgsmålet til tjeneren, da denne trådte ind.

Lady Winwood var kørt ud efter frokost; lord Winwood – som man dernæst spurgte efter – havde ledsaget hende. De havde ikke sagt, når de kom tilbage.

Søstrene så på Turlington; de vidste ikke, hvad de skulle gøre.

Så snart tjeneren havde forladt værelset, sagde frk. Amelia til ham:

"Tillader Deres tid Dem at blive her, til min fader eller lady Winwood kommer tilbage?"

"Det er mig aldeles umuligt. Min tid er meget optaget i dag."

"Vil De skænke os et par minutter blot? Vi ville gerne overveje noget, vi muligvis kunne have at sige Dem, før De forlader os."

Turlington tog noget forundret en stol og satte sig.

I den modsatte ende af værelset fremsatte frk. Amelia sagen for sine søstre fra et strengt samvittighedsfuldt synspunkt.

"Vi er ikke kommet efter dette afskyelige bedrageri på en underfundig måde," sagde hun. "Hemmeligheden er blevet os påtvunget, og vi har ingen som helst forpligtelse til at bevare den. Da vi nu engang ved, hvor grusomt man har bedraget denne herre, forekommer det mig, at vor ære ligefrem byder os at åbne hans øjne for sandheden. Hvis vi tier, gør vi os til lady Winwoods medskyldige, og det vil i det mindste jeg ikke være – komme så, hvad der vil, ud af det."

Hendes søstre var enige med hende. De havde der fået den første lejlighed til at vise deres raske stedmoder, at de også havde noget at sige. Deres skinsyge had til lady Winwood antog pligtens maske – pligten overfor et hånet og bedraget medmenneske. Kunne noget motiv i verden være renere end det?

"Fortæl ham det, Amelia!" sagde de to andre unge damer med deres køns ubetænksomme hensynsløshed.

Turlington begyndte at få en ubestemt ubehagelig anelse om, at der var noget galt på færde. I en så rolig tone, som det var ham muligt, sagde han:

"Hvis De virkelig har noget at sige mig –"

Frk. Amelia samlede nu alt sit mod og begyndte, idet hun afbrød ham:

"Vi har noget ganske forskrækkeligt at fortælle Dem. De er blevet indført hos os, hr. Turlington, som en herre, der var forlovet med lady Winwoods kusine, frk. Natalie Graybrooke –"

Her holdt hun inde –

Der var foregået en pludselig forandring med Turlingtons ansigt, som i øjeblikket gjorde hende bange.

Lidt efter vedblev hun dog:

"Vi har hidtil troet, at De skulle giftes med denne unge dame i begyndelsen af næste måned."

"Nuvel?"

Han kunne kun frempresse dette ene ord.

"Tag dig i agt!" hviskede Dorothy til søsteren. "Se på ham, Amelia! Ikke for hurtigt!"

Amelia vedblev mere forsigtigt:

"Vi er nylig kommet hjem fra et møde i en musikkomité. En af de damer, der var til stede der, er en gammel skolekammerat af os. Hun er nu gift med sognepræsten til St. Columb Major – en stor kirke langt herfra – i den østlige del af London."

"Jeg kender hverken denne dame eller kirken," bemærkede Turlington barsk.

"Jeg må bede Dem have lidt tålmodighed. Jeg kan ikke meddele Dem, hvad jeg har at sige, uden at omtale sognepræstens kone. Hun kender lady Winwood af navn, og hun har nylig hørt dette navn under temmelig besynderlige omstændigheder, der står i forbindelse med en underskrift i kirkebogen."

Turlington havde nu fuldstændig mistet sin selvbeherskelse. Han udbrød pludselig:

"De har fået noget at vide om min Natalie; det forstod jeg af Deres hvisken, og jeg ser det i Deres blikke! Sig mig straks i rene ord, hvad det er."

Det var nu ikke tiden til at drive spøg med ham. Amelia sagde det derfor i rene, tydelige ord.

Der var stille i værelset. De kunne høre lyden af de forbigåendes fodtrin på gaden.

Turlington stod aldeles ubevægelig på det sted, hvor de havde slået ham med stumhed ved deres opdagelse; han holdt sig oprejst ved med den højre hånd at støtte sig til ryggen af en sofa, der stod tæt ved.

Søstrene trak sig slagne af rædsel tilbage i den fjerneste krog af værelset. Det gyste i dem ved at se hans ansigt. Gennem den stumme elendighed, som fra først af havde været præget på det, viste der sig ganske langsomt, men til sidst aldeles tydeligt et udtryk fuldt af hævnfølelse, som gjorde, at det isnede i dem lige ind til sjælen.

Med en feberagtig hast hviskede de sammen uden at vide, hvad de talte om, og uden at høre deres egne stemmer. En af dem sagde: "Ring på klokken!", en anden: "Byd ham noget; han besvimer bestemt". Den tredje rystede over hele legemet og gentog den ene gang efter den anden: "Blot vi dog ikke havde gjort det! Blot vi dog ikke havde gjort det!"

Han fik dem øjeblikkelig til at tie ved at begynde at tale. Han fattede sig atter langsomt, mens store sveddråber trillede ned ad hans barske ansigt. Med en hæs hvisken sagde han:

"Skriv mig navnet på kirken op – her."

Han holdt sin lommebog hen til Amelia, mens han talte. Hun mandede sig op og skrev adressen; hun forsøgte at sige et trøstende ord, men ordene døde på hendes læber. Der var en glans i hans øje, mens han så på hende, som lagde et umenneskeligt, djævelsk udtryk i hans ansigt. Gysende vendte hun sig bort fra ham.

Han stak atter bogen i lommen og fo'r med lommetørklædet hen over ansigtet. Efter et øjebliks ubestemthed sneg han sig pludseligt og hurtigt ud af værelset, som om han var bange for, at de skulle kalde på nogen og holde ham tilbage.

I døren vendte han sig et øjeblik om og sagde:

"De skal få at høre, hvorledes dette ender. God morgen!"

Døren lukkedes efter ham. Nu, da de var alene, begyndte de at tænke over følgerne af det, de havde gjort.

Graybrookes! Nu, da han vidste det, hvad skulle der så blive af Graybrookes? Hvad ville han gøre, når han atter kom hjem? Han var jo endog under almindelige forhold – når han viste sig i sin bedste skikkelse – et råt menneske. Hvad ville der nu ske? O, du gode Gud! Hvad ville der ske, når han og Natalie næste gang stod ansigt til ansigt? Det var et ensomt hus – det havde Natalie selv fortalt dem –, og der var ingen naboer i nærheden; ingen andre til at lægge sig imellem end den svage, gamle onkel og tanten.

Der måtte gøres noget. Der måtte gøres skridt til at advare dem. Et råd – hvem kunne give dem et råd? Hvem burde de først betro, hvad der var sket? Lady Winwood? Nej! Selv i denne kritiske stilling trak søstrene sig tilbage fra deres stedmoder – som de stedse hadede med det gamle had. Ikke et ord til *hende*! *Hende* skyldte de ingen forpligtelser! Men hvem kunne de så

henvende sig til? Til deres fader? Ja! Han skulle råde dem. Imidlertid ville de iagttage dyb tavshed overfor stedmoderen – dyb tavshed overfor enhver anden, indtil deres fader kom hjem.

De ventede og ventede. Den ene af de kostbare timer, der bragte liv eller død med sig, fulgte efter den anden på urskiven. Endelig kom lady Winwood tilbage. Hun havde forladt sin ægtefælle ved Overhuset. Ved middagstid kom der en lille billet fra lorden, som meddelte, at der var en vigtig debat i huset, og at lady Winwood og hans døtre derfor ikke skulle vente ham til middag.

10. scene: Green Anchor Lane

Richard Turlington viste sig en time senere, end man havde ventet ham, i sit kontor i City.

Han forekom alle de forespørgsler, som den påfaldende forandring, der var foregået med ham, ellers nødvendigvis måtte have fremkaldt, ved straks at sige, at han ikke var vel.

En af tjenestefolkene fra Muswell Hill Ventede på ham med en lille pakke til frk. Lavinia, som den samme morgen havde forlangt den ved telegram.

Turlington spurgte om mandens navn og lod ham så gå ind i sit private kontor. Her hørte han nu for første gang, at Launcelot Linzie (netop som han havde formodet) havde drevet om i haven i Muswell Hill den dag, da ægteskabskontrakten og testamentet blev opsat.

To timer efter havde Turlington endt sit arbejde. Da han havde forladt sit kontor, gik han – så snart han var ude af syne derfra – mod øst i stedet for at slå ind på den vej, der førte til hans eget hus i byen. Han kom lidt efter ind i den labyrint af gader, som i dette kvarter af Østlondon førte ned til floden.

Han havde nu fattet sin beslutning. Skyggen af den overlagte forbrydelse svævede allerede foran ham, mens han søgte sin vej blandt sine medmennesker.

Han havde været i sakristiet i St. Columb Major og havde her overbevist sig om, at man kun havde fortalt ham den rene sandhed; der stod det jo indført i ægteskabsprotokollen. Det eneste, han ikke kunne forstå, var det ubegribelige, at Launce havde tilladt sin hustru at vende tilbage til hendes faders hus.

Det var Turlington aldeles umuligt at finde nogen rimelig grund til dette, og han måtte derfor lade sig nøje med, at det nu engang var således, og med den beslutning at benytte tiden, mens den kvinde, der havde narret ham, endnu var under hans tag.

Der fløj et hæsligt udtryk over hans ansigt, da han tænkte på, at han havde hende i sit hus, uden at hendes mand kunne beskytte hende. "Hvis virkelig Launcelot Linzie kommer for at gøre fordring på hende," sagde han hen for sig, "så skal han finde, at jeg ikke er tabt helt bag af en vogn."

Han så på sit ur. Var det muligt at komme hjem samme nat med det sidste tog? Hvis det sidste tog allerede var gået! Ville hun benytte hans fraværelse til at flygte? Det behøvede han næppe at frygte for. Hun ville aldrig have tilladt tanten at sende ham til lord Winwoods hus, hvis hun havde haft den allerringeste mistanke om, at han her kunne komme på sporet af sandheden. Hvis han vendte tilbage med det første tog den næste morgen, kunne han være sikker på at komme tidligt nok.

Imidlertid havde han natten for sig; han havde god tid til nøje at overveje det alvorlige spørgsmål, der måtte afgøres, før han forlod London – nemlig hvorledes han skulle betale de fyrre tusinde pund tilbage.

Der var nu kun en måde at skaffe pengene på. Sir Joseph havde gjort sit testamente; sir Josephs død ville gøre ham til eneste eksekutor og værge (det havde jo prokuratoren sagt!) – til herre over hans formue. Turlington besluttede, at han ville være herre over den, inden der var forløbet fire og tyve timer – uden risiko for ham selv skulle en anden føre slaget.

Tvært imod enhver sandsynlighed og tvært imod selve fakta var han nu aldeles enig med sig selv om, at sir Joseph var delagtig i det bedrageri, der var forøvet mod ham. Ægteskabskontrakten, testamentet, familiens ophold i hans landsted – alt dette, troede han, var lige så mange kunstgreb for at narre ham lige til det sidste. Sandheden måtte jo ligge i de ord, han hørte sir Joseph veksle med Launce – og i Launces nærværelse (uden tvivl efter en hemmelig opmuntring) i Muswell Hill: "Hendes fader skal komme til at undgælde dobbelt for det med sine penge og med sit liv."

Med denne tanke i hjertet blev Richard Turlington ved at gå fremad gennem gaderne ved flodsiden og standsede først ved en lille gyde, der bar navnet Green Anchor Lane og indtil den dag i dag er bekendt som et yndet tilflugtssted for de værste banditter, der findes i London.

Politibetjenten på hjørnet af gaden advarede ham, da han drejede ind i gyden.

Han svarede kun:

"Mig gør de ikke noget!"

Han gik hen til et værtshus i den anden ende af gyden.

Værten, der stod i døren, genkendte ham straks og førte ham uden at sige et ord ind i huset. De gik igennem et værelse, der var fuldt af drikkende matroser af alle nationer, steg op ad en trappe i den bageste del af huset og standsede udenfor et værelse på anden sal.

Værten åbnede døren, idet han sagde:

"Han har som sædvanlig brugt mere, end han havde lov til, sir. Han har næppe en pjalt tilbage på kroppen; jeg tror

forresten ikke, han holder det gående meget længere. I nat havde han et nyt anfald, og doktoren giver ikke noget håb."

Turlington trådte ind.

På et elendigt leje lå der en gråhåret gammel mand, en sand kæmpeskikkelse, der kun var iført en pjaltet skjorte og et par lappede, smudsige benklæder. Ved siden af sengen sad der et par hæslige, sminkede uhyrer i kvindeklæder med en brændevinsflaske foran sig på det vaklende bord. Der lugtede både af opium og af spiritus i værelset.

Da Turlington trådte ind, rejste den gamle mand sig halvt op og bød ham velkommen med grådige øjne og udstrakt hånd, idet han med hæs stemme udbrød:

"Penge, herre! En krone i forskud for gamle dages skyld!"

Turlington svarede ham ikke, men vendte sig straks til kvinderne med pengepungen i hånden, idet han sagde:

"Hans klæder er naturligvis hos pantelåneren. Hvor meget?"

"Tredive shilling."

"Her er de. Bring tøjet herop, men hurtigt. I skal nok få ulejligheden betalt, når I kommer tilbage."

Fruentimmerne tog lånesedlen ud af den gamles benklæder og ilede så bort.

Turlington lukkede nu døren efter dem og satte sig ved siden af sengen.

Han lagde fortroligt sin hånd på kæmpens skulder og hviskede, idet han så ham ind i ansigtet:

"Thomas Wildfang!"

Manden fo'r op og gned øjnene med sin store hårede hånd, som om han ikke vidste, om han sov eller vågede.

Endelig sagde han:

"Det er nu godt og vel ti år siden, herre, De sidst kaldte mig ved det navn. Hvis jeg er Thomas Wildfang, hvad er De så?"

"Endnu engang din kaptajn."

Thomas Wildfang satte sig op på sengekanten og hviskede Turlington ind i øret:

"Igen en i vejen?"

"Ja."

Kæmpen rystede bedrøvet på sit skaldede hoved, idet han sagde:

"Det er for silde. Jeg duer ikke længere til den slags arbejde. Se blot!"

Han holdt sin hånd op og viste, at den uophørligt rystede.

"Jeg er en gammel mand," sagde han, idet han igen lod hånden falde tungt ned på sengen.

Turlington så hen til døren og hviskede så:

"Manden er lige så gammel som De, og der er gode penge at tjene."

"Hvor meget?"

"Hundrede pund."

Thomas Wildfang stirrede med et grådigt blik på Turlington, idet han sagde:

"Lad mig høre, men langsomt, kaptajn!"

Da fruentimmerne kom tilbage med klæderne, var Turlington gået. Den belønning, han havde lovet dem, lå til dem på bordet.

Thomas Wildfang klædte sig straks på for hurtigst muligt at komme afsted. De kunne kun få et eneste svar ud af ham på alle deres spørgsmål. Han havde forretninger, som ikke kunne

opsættes; de ville få ham at se igen om et par dage med penge i lommen. Med denne forklaring tog han sin knortekæp fra en krog af værelset og gik hurtigt gennem bagdøren ud i den mørke nat.

11. scene: Uden for huset

Det var en kølig aften, men dog ikke kold i forhold til årstiden. Månen var ikke oppe; stjernerne skinnede, og der blæste ikke den mindste vind, i det hele var beboerne af den lille landsby Baxdale i Somersetshire enige om, at det var den smukkeste juleaften, de længe havde haft.

Hen imod kl. otte om aftenen sås der ingen mennesker i landsbyens eneste lille gade undtagen i den del af den, hvor kroen lå. De fleste folk holdt sig hjemme, beskæftigede med forberedelserne til aftensmåltidet.

Den gamle grå kirke, der lå i kort afstand fra landsbyen, så endnu mere ensom ud i det svage stjernelys end sædvanlig. Præstegården, der lå i skyggen af kirketårnet, kastede intet lysskær ud på de mørke omgivelser. Præstens vinduesskodder sluttede godt til, og præstens gardiner var alle trukket ned.

Den eneste lysstråle, som livede op i det vinterlige mørke, kom fra et ensomt hus, der ved kirkegården var adskilt fra præstegården.

I det vindue, lyset kom fra, stod der en mand, som opmærksomt stirrede ud over den mørke, øde kirkegård.

Det var Richard Turlington.

Det værelse, han holdt vagt i, var et værelse i hans eget hus.

Pludselig viste der sig et enkelt lysglimt på kirkegården, som om nogen havde revet en svovlstik af.

Turlington forlod øjeblikkelig værelset.

Han gik gennem haven bag ved huset, passerede en lille gang i den yderste ende af haven og trådte gennem en dør i en lav

stenmur ud på kirkegården.

Man så et skyggeomrids af en meget høj mand, der listede om mellem gravene og nu gik ham i møde.

Midt på den mørke, ensomme plads standsede de og begyndte en hviskende samtale.

Turlington sagde:

"Er du taget ind i kroen i landsbyen?"

"Ja, herre."

"Fandt du, mens det endnu var dag, vej til det forfaldne bryggerhus bag muren om min frugthave?"

"Ja, herre."

"Hør nu godt efter – der er ingen tid at spilde. Skjul dig der bag ved dette monument. Før klokken er ni, vil du se mig gå over kirkegården, omtrent hertil, med den mand, du skal vente på. Han vil tilbringe en times tid hos præsten i huset der ovre. Jeg skal standse her og sige til ham: 'Nu kan De ikke tage fejl af vejen – jeg går nu tilbage'. Når jeg er langt nok borte, skal jeg give et stød i min fløjte. I det øjeblik, du hører det, følger du efter manden og gør det af med ham, før han kommer ud af kirkegården. Har du din knortekæp?"

Thomas Wildfang holdt den op foran ham. Turlington greb ham ved armen og følte mistænksomt på den, idet han sagde:

"Du har allerede haft et anfald. Hvad betyder denne rysten?"

Mens han sagde dette, tog han en brændevinsflaske op af lommen.

Thomas Wildfang greb den og tømte den i et drag.

Derpå udbrød han:

"Nu er det godt igen, herre!"

Turlington følte igen på hans arm; den var allerede blevet mere rolig.

Wildfang svang sin kæp og lod den falde hårdt ned på en lille jordhøj, idet han sagde:

"Vil det fælde ham, kaptajn?"

Turlington vedblev med sine instruktioner:

"Når du har slået ham til jorden, plyndrer du ham; tag hans penge og de værdisager, han har på sig. Jeg vil have, man skal tro, at han er blevet dræbt, blot for at man kunne plyndre ham. Se til, at han virkelig er død, før du forlader ham.

Så går du hen i bryggerhuset; du behøver ikke at frygte for, at nogen skal se dig; alle mennesker er hjemme i aften for at fejre julen. I bryggerhuset finder du et sæt andre klæder og en gammel kedel fuld af ulæsket kalk. Ødelæg de klæder, du har på, og ifør dig det andet sæt.

Når du så følger stien, kommer du ud på landevejen, og her går du til venstre; efter en god times gang kommer du til byen Harminster. Bliv der i nat og tag så til London med morgentoget. Den følgende dag går du op på mit kontor og siger til bogholderen: "Jeg kommer for at underskrive min kvittering". Du underskriver med dit eget navn og får så dine hundrede pund. Har du nu forstået mig?"

Wildfang nikkede tavs med hovedet til tegn på, at han havde forstået ham, og forsvandt så igen mellem gravene.

Turlington gik tilbage til huset.

Han var kommet omtrent til midten af haven, da han fo'r sammen ved lyden af fodtrin i alleen – i den del af den, som snoede sig om et af husets hjørner. Han skyndte sig afsted og stillede sig under et fremspringende parti af muren, så at han

ville kunne se den fremmede, når han passerede den lysstråle, der kom fra vinduet i det værelse, han nylig havde forladt.

Den fremmede gik meget hurtigt. Alt, hvad Turlington kunne se, da han gik forbi, var, at hans hat var trykket dybt ned i panden, og at han havde et stort skæg, der dækkede hele ansigtet.

Da Turlington kom ind i huset og beskrev manden for tjeneren, fortalte denne, at man i de sidste dage havde set en fremmed med et stort skæg i nabolaget. Han havde fortalt, at han var landmåler og beskæftiget med opmålinger til et nyt kort over egnen, som snart skulle udgives.

Turlington var med sin skyldbetyngede samvittighed langt fra tilfreds med disse magre oplysninger om den fremmede. Han kunne da ikke være beskæftiget med at måle op i mørket. Hvad kunne han søge her på denne tid af aftenen?

Manden søgte – hvad han også fandt noget længere nede i alleen i et hul i kirkegårdsmuren – et brev fra en ung dame. Ved skinnet fra en blændlygte, som den fremmede havde med sig, læste han brevet. Det indeholdt først en lykønskning til det held, han havde valgt sin forklædning med, og dernæst et løfte om, at afsenderen skulle være ved vinduet i sit soveværelse den følgende morgen, beredt til at flygte, før husets andre beboere var oppe.

Brevet var stilet til "Kæreste Launce" og underskrevet "Natalie".

Turlington skød imidlertid vinduesskodderne for i sit værelse og så på sit ur. Klokken manglede kun et kvarter i ni. Han tog sin jagtfløjte fra kaminpladen og styrede så sine skridt til dagligstuen, hvor hans gæster tilbragte aftenen.

12. scene: Inde i huset

Scenen i dagligstuen var et ideal på huslig hygge. Ilden i kaminen brændte klart; lamperne kastede et mildt lys ud over værelset; de solide vinduesskodder og de tykke, røde gardiner holdt den kolde natteluft ude fra de to lange vinduer, som vendte ud til haven. Magelige lænestole var placeret rundt om i værelset. I en af dem sad sir Joseph og sov, i en anden sad frk. Lavinia og strikkede; Natalie sad i en tredje stol, der stod ved et rundt bord i et hjørne af værelset. Hendes hoved hvilede på hendes hånd; på hendes skød lå der en opslået bog, men hun læste ikke i den. Hun så bleg og medtaget ud; ængstelse og uvished havde nedtrykt hende i den grad, at hun så ud som en skygge af, hvad hun før havde været.

Da Turlington trådte ind, slog han med forsæt døren hårdt i efter sig.

Natalie fo'r op. Frk. Lavinia tilkastede ham et bebrejdende blik; men han havde opnået sin hensigt: sir Joseph var vågnet.

"Hvis De vil over til præsten i aften, Graybrooke," sagde Turlington, "er det vist på tide."

Sir Joseph gned sine øjne og så på uret på kaminen. Derpå svarede han i en søvnig tone:

"Ja vist, Richard, nu må jeg nok afsted. Hvor er min hat?"

Hans søster og hans datter forsøgte begge at overtale ham til at sende en undskyldning i stedet for at gå over til præstegården i mørket. Sir Joseph vidste som sædvanlig ikke, hvad han skulle gøre. Han og præsten var i den korte tid blevet rigtig gode venner, hvilket havde sin grund i, at de begge i høj

grad yndede det gammeldags spil tokkodille. Sir Joseph havde de foregående aftener besejret sin modstander hos Turlington, og han havde nu lovet, at han ville tilbringe aftenen i præstegården og give præsten oprejsning.

Da Turlington så, at han betænkte sig, æggede han ham på en snedig måde ved at lade, som om han troede, at han virkelig nødig vovede sig ud i mørket.

"Jeg skal følge Dem over kirkegården," sagde han, "og præstens karl følger Dem nok tilbage."

Den tone, han sagde dette i, ærgrede sir Joseph, som fortrædeligt svarede:

"Jeg går ikke i barndom endnu, Richard; jeg kan nok finde vej alene."

Han kyssede sin datter på panden, idet han sagde:

"Du skal ikke være bange, Natalie. Jeg skal nok være hjemme igen tidsnok, til at jeg kan få min varme rødvin. Nej, Richard, lad mig ikke ulejlige Dem."

Han sagde farvel til sin søster og gik så ind i forværelset for at tage sin hat. Turlington fulgte efter ham med en plump undskyldning og bad om tilladelse til at måtte følge ham blot et stykke af vejen. Damerne, der var blevet tilbage i dagligstuen, hørte, at den godmodige sir Joseph tog undskyldningen for gode varer, og at de begge forlod huset.

Lidt efter sagde frk. Lavinia:

"Har du ikke lagt mærke til Richard, siden han er kommet tilbage? Han må bestemt have fået slemme efterretninger i London. Han ser ud, som om der, var noget, der pinte ham."

"Det har jeg ikke lagt mærke til, tante."

Her gik samtalen i stå. Frk. Lavinia tog igen sat på sit strikketøj, og Natalie fordybede sig i sine egne ængstelige tanker med den opslåede bog på skødet.

Pludselig blev den dybe stilhed udenfor afbrudt af en skingrende piben, der kom fra kirkegården. Natalie fo'r op med et let skrig.

Frk. Lavinia så op fra sit strikketøj, idet hun sagde:

"Men barn da! Der må vist være noget galt ved dine nerver. Der er jo ikke noget at blive forskrækket over."

"Jeg er ikke ganske vel, tante. Der er så stille her om natten; den mindste lyd forskrækker mig."

Der blev atter stille.

Klokken var over ni, da de hørte bagdøren blive åbnet og atter lukket.

Turlington kom farende ind i dagligstuen, som om det kunne være ham om at gøre hurtigst muligt at se de to damer. Til deres overraskelse satte han sig straks hen i en krog med ansigtet mod væggen og greb en avis uden at se på dem eller sige et eneste ord,

"Er Joseph kommet godt og vel til præstegården?" spurgte frk. Lavinia.

"Alt er i orden!" svarede han i en lidt gnaven tone uden at vende sig.

Frk. Lavinia begyndte igen:

"Hørte De ikke en stærk fløjten, da De var udenfor? Natalie blev ganske forskrækket over det, fordi her ellers er så stille."

Han vendte sig halvt om til dem, idet han svarede:

"Formodentlig min fårehyrde, som fløjtede efter sin hund."

Så vendte han sig igen om og fordybede sig i sin avis.

Frk. Lavinia vinkede til sin niece og pegede betydningsfuldt hen på Turlington. Natalie kastede modstræbende et blik på ham og lagde derpå træt sit hoved på tantens skulder.

"Søvnig, kære barn?" hviskede den gamle dame.

"Urolig, tante – jeg ved ikke selv hvorfor," svarede Natalie i den samme hviskende tone, "jeg ville give meget til, jeg var i London og kunne høre vognene køre forbi og folk tale på gaden."

Turlington lagde pludselig avisen fra sig og sagde barsk:

"Hvad er det for hemmeligheder, I to har med hinanden? Hvad hvisker I om?"

"Vi ville ikke forstyrre Dem i Deres læsning, det er det hele," sagde frk. Lavinia koldt. "Er der sket noget, som har fortrædiget Dem, Richard?"

"Hvorfor Fanden tror De det?"

Den gamle dame blev fornærmet over dette svar og viste det ved at tie ganske stille. Natalie klyngede sig tættere op til tanten. Man kunne høre urets tikken med en pinlig tydelighed i den stilhed, der herskede i værelset.

Pludselig kastede Turlington avisen fra sig og forlod sin krog, idet han i en plumpt påtagen munter tone udbrød:

"Lad os nu være gode venner! Er det en måde at tilbringe juleaften på? Lad os tale sammen og være selskabelige, kæreste Natalie!"

Han slyngede råt sin arm om Natalie og trak hende med magt bort fra tanten.

Huu blev ligbleg og stred imod, idet hun sagde:

"Jeg befinder mig ikke vel – jeg er syg – lad mig være!"

Han hørte ikke på hendes bønner, men svarede kun:

"Er det nu en måde at behandle din tilkommende mand på? Skal jeg ikke have et kys? – Jeg vil have det!"

Han holdt hende tæt op til sig med den ene hånd og greb hendes hoved med den anden, idet han søgte at vende hendes læber om mod sig.

Hun stred imod med den medfødte nervøse kraft, som selv den svageste kvinde kan byde over, når man fornærmer hende. Halvt oprørt og halvt forskrækket over Turlingtons rå voldsomhed, rejste frk. Lavinia sig for at lægge sig imellem. I det næste øjeblik ville han have fået to kvinder at kæmpe med i stedet for en, hvis ikke en let støj uden for vinduerne pludselig havde gjort en ende på denne hæslige kamp,

Man hørte lyden af fodtrin på den grusgang, som løb mellem muren og græsplænen. Derefter fulgte der et let slag – et eneste svagt slag, ikke mere – på en af ruderne.

De stod alle tre ubevægelige. I det næste øjeblik hørte man intet mere. Så lød det igen, som om noget faldt tungt ned udenfor; man hørte en sagte jamren, så blev der atter stille, og denne gang blev stilheden ikke igen afbrudt.

Turlingtons arm sank ned fra Natalie, som gik hen til sin tante.

De to kvinder så instinktivt på ham i den naturlige forventning, at han ville gøre det første skridt til at få opklaret, hvad det var, der var foregået uden for vinduet; de blev som forstenede ved at se, at han tilsyneladende var endnu mere forskrækket og hjælpeløs end de selv.

Endelig sagde frk. Lavinia, idet hun pegede på vinduet:

"Richard, der er noget galt derude. Se efter, hvad det er."

Han blev stående aldeles ubevægelig, som om han ikke havde hørt, hvad hun sagde, og stirrede stift på vinduet; hans ansigt var blevet ganske askegråt af skræk.

Atter afbrødes stilheden udenfor, denne gang af et råb om hjælp.

Natalie udstødte et forfærdeligt skrig. Stemmen udenfor – som først lød højt og lydeligt og derpå pludselig døde den – var ikke aldeles fremmed for hendes øre. Hun trak gardinet til side og søgte både med hånd og mund at få tanten til at hjælpe sig. De løftede nu med forenede kræfter den tunge stang bort fra skodderne og åbnede derpå disse og vinduet.

Det klare lys fra værelset skinnede ud på en mand, som lå udstrakt med ansigtet mod jorden i gangen. De ilede begge ud og vendte manden om. Natalie løftede hans hoved op.

Hendes fader!

Hans ansigt var overstænket med blod. På siden af hovedet over øret så man et frygteligt sår.

Han så på hende; hans øjne genkendte hende, førend han besvimede i hendes arme. Hans hænder og klæder var dækkede med jord. Han måtte have gået en strækning; i den forfærdelige tilstand, han var i, måtte han være vaklet og faldet mere end en gang, før han nåede sit hjem.

Hans søster tørrede blodet fra hans ansigt; hans datter anråbte ham fortvivlet om tilgivelse, før han døde – den skikkelige, milde, godhjertede fader, som aldrig havde sagt et hårdt ord til hende! Den fader, som hun havde bedraget!

De forskrækkede tjenestefolk kom farende ind i værelset. Ved synet af dem vaktes deres herre af sin forbavsede bedøvelse, der havde bemægtiget sig ham. Han var ude af vinduet – der også

benyttedes som dør, da det nåede helt ned til gulvet – før tjeneren; de bar sir Joseph ind i værelset og lagde ham på sofaen. Natalie knælede ned ved siden af ham og holdt hans hoved oppe, mens frk. Lavinia standsede blodet, der flød ud af såret, med sit lommetørklæde. Tjenestepigen bragte linned og koldt vand. Tjeneren styrtede afsted efter lægen, som boede i den anden ende af landsbyen.

Da de atter var alene, lagde Natalie mærke til, at Turlington ufravendt stirrede på hendes faders hoved. Han sagde ikke et eneste ord; han så blot, så og så på såret.

Lægen kom. Førend endnu den sårede mands datter eller søster kunne fremsætte spørgsmålet, sagde Turlington:

"Er det liv eller død?"

Lægen undersøgte såret og sagde så:

"De kan berolige Dem. Var slaget faldet en lille smule længere nede eller længere fremme, kunne det have haft alvorlige følger, som det nu er, er der intet at frygte. Når De holder ham i ro, vil han være rask igen om to eller tre dage."

Da Natalie og hendes tante hørte disse velkomne ord, faldt de på knæ i tavs taknemmelighed.

Da lægen havde forbundet såret, så han sig om efter herren i huset. Turlington, som for et par minutter siden havde været få overordentlig begærlig efter at få at vide, hvorledes det stod til, syntes nu at have mistet al interesse for sagen. Han stod ved vinduet og så tankefuld ud over kirkegården. De spørgsmål, som det var lægens pligt at fremsætte, blev besvaret af damerne. Tjenestefolkene hjalp med at undersøge den såredes klæder og opdagede, at hans ur og pengepung var borte. Da han skulle bæres ovenpå, måtte tjenerne hjælpe lægen med det.

Turlington gik uden at sige et eneste ord barhovedet ud i haven – som lægen og tjenestefolkene formodede, for at søge efter et spor af den stimand, der havde forsøgt at dræbe sir Joseph. Man lagde dengang næppe mærke til, at han ikke var til stede. De tilstedeværendes opmærksomhed var optaget af vanskeligheden ved at bære den sårede op til hans værelse.

Sir Joseph kom atter delvis til sig selv igen, mens de bar ham op ad den stejle og smalle trappe. Hvor forsigtigt de end gik med ham, aftvang bevægelsen ham dog en sagte jamren, før de nåede helt op ad trappen. Den gang, der førte til soveværelserne, hævede og sænkede sig et par steder i det uregelmæssigt byggede hus. Ved døren til det første soveværelse spurgte lægen lidt ængsteligt, om det var dér. Nej, man skulle endnu tre trin ned og rundt om et hjørne; det første værelse var Natalies.

Hun tilbød øjeblikkelig at overlade det til faderen. Lægen, som så, at det var det nærmeste værelse og desuden meget luftigt, modtog tilbuddet.

Sir Joseph var blevet lagt i sin datters seng, og lægen havde netop forladt dem med fornyede forsikringer om, at de ikke havde noget at frygte, da de hørte tunge trin på trappen. Det var Turlington, som var kommet tilbage.

Han havde ganske rigtigt, som de andre havde formodet, været ude at se efter den bandit, som havde overfaldet sir Joseph, men han havde rigtignok en grund hertil, som det var de andre umuligt at ane. Hans egen sikkerhed beroede nu på, at Thomas Wildfang kom i sikkerhed. Så snart man ikke længere kunne se ham fra huset, gik han lige hen til bryggerhuset. Klæderne, som lå der, var urørte, og der var ikke spor at se af

hans medskyldige. Det var umuligt at sige, hvor han ellers skulle se efter ham. Turlington havde nu ikke andet valg end at gå tilbage til huset og skaffe sig vished om, hvorvidt man i hans fraværelse havde fattet nogen mistanke.

Han behøvede blot at gå op ad trappen for gennem den åbne dør at se, at sir Joseph var blevet anbragt i sin datters værelse.

"Hvad skal dette betyde?" spurgte Turlington barsk.

Før det var muligt at give ham noget svar, kom tjeneren op og meddelte, at lægen var kommet tilbage for at sige, at han nok, når han kom tilbage til landsbyen, skulle melde det passerede til politiet.

Turlington fo'r sammen og skiftede farve. Hvis andre skulle træffe Wildfang og spørge ham ud, når han ikke selv var til stede, kunne dette have alvorlige følger. Han gik derfor hurtigt ned ad trappen, idet han sagde:

"Politiet bliver min sag; jeg går selv med doktoren."

De hørte ham åbne døren nedenfor, derpå lukke den igen, som om han havde taget en anden bestemmelse, og kalde på tjeneren. Huset var slet forsynet med soveværelser for tjenestefolkene; der var kun plads til tjenestepigerne, mens tjeneren havde et værelse over stalden.

Natalie og hendes tante hørte nu Turlington sige til tjeneren, at han gerne kunne gå til ro; det var i det mindste en halv time tidligere end sædvanlig. Det, Turlington derefter foretog sig, var endnu mere besynderligt. Idet Natalie forsigtigt lænede sig ud over trappen, så hun ham lukke alle dørene i stueetagen og tage nøglerne til sig; hun hørte ham også lukke gadedøren i lås efter sig. Hvor utroligt det end syntes, kunne der ikke længere

være nogen tvivl om, at husets beboere var lukket inde, til han kom tilbage. Hvad kunne det betyde?

Det betød, at Turlington ville hævne sig på den kvinde, som havde bedraget ham. Det betød, at sir Joseph endnu stod imellem den mand, som havde foranlediget forsøget på at dræbe ham, og de penge, som denne mand var bestemt på at bemægtige sig. Det betød, at Richard Turlington befandt sig i den alleryderste forlegenhed, og at aftenens rædsler og farer endnu ikke var til ende.

Natalie og hendes tante så på hinanden over sengen, på hvilken sir Joseph lå. Han var faldet i en halvslummer; han kunne ikke yde dem nogen trøst. De kunne kun spørge hinanden med bankende hjerter og forvirrede tanker, hvad Richards adfærd kunne have at betyde – de kunne kun instinktivt føle, at de var truet af noget forfærdeligt. Tanten var den roligste af dem – der var ingen hemmelighed, som tyngede hårdt på hendes samvittighed. Hun kunne lade sig påvirke af religionens trøst. "Vor kæres liv er blevet sparet," sagde den gamle dame mildt. "Gud har været god imod os, vi er i Hans hånd; når vi ved det, ved vi tilstrækkeligt."

Mens hun sagde dette, ringede det stærkt på dørklokken. Tjenestepigerne ilede forskrækket ind i soveværelset. Natalie opmuntrede dem imidlertid ved selv at vise dem vejen, og de vovede sig derfor til at åbne vinduet og gå ud på balkonen, som på denne side gik langs huset.

De skimtede nedenfor en mand, som råbte op til dem med en tyk, hæs stemme. Pigerne genkendte ham; det var telegrafbuddet fra jernbanestationen. De gik ned for at tale

med ham, og kom tilbage med et telegram, som han havde stukket ind under døren.

Der var et godt stykke vej fra stationen, og manden havde "holdt jul" i mere end et værtshus undervejs; telegrammet indtraf derfor et par timer senere end nødvendigt.

Det var adresseret til Natalie. Hun åbnede det – så på det – lod det falde – og stod aldeles målløs med blege læber og stirrede tomt hen for sig.

Frk. Lavinia tog telegrammet op fra gulvet og læste følgende:

"Lady Winwood, Hertford Street, London. Til Natalie Graybrooke, Church Meadows, Baxdale, Somersetshire. Frygtelige nyheder. R. T. har opdaget dit giftermål med Launce. Sandheden er blevet holdt skjult for mig lige indtil i dag (den 24.). Det eneste, du nu har at gøre, er øjeblikkelig at flygte med din mand. Jeg ville have skrevet til Launce, men jeg ved ikke, hvor han bor. Jeg håber og venter, at du vil modtage dette telegram, før R. T. kan komme tilbage til Somersetshire. Jeg beder dig nu telegrafere tilbage og lade mig vide, at du er i sikkerhed; hører jeg intet fra dig, følger jeg selv efter mit telegram."

Frk. Lavinia hævede sit grå hoved og så på Natalie. Hun pegede på det ærværdige hoved, som lå på den hvide pude, idet hun sagde:

"Forholder dette sig rigtigt?"

Natalie faldt forover, da hendes øjne mødte tantens. Frk. Lavinia frelste hende fra at falde bevidstløs om på gulvet.

Nu var det tilstået. Angerens og tilgivelsens ord var talt. Faderens fredelige ansigt lå endnu stille på puden. Minutterne

fulgte efter hinanden, uden at der ellers hændte noget i nattens dybe stilhed. Det var næsten en lettelse, da tavsheden atter blev afbrudt ved en ny lyd uden for huset. Der blev kastet en lille sten op mod vinduet, og en stemme råbte forsigtigt:

"Frk. Lavinia!"

De hørte straks, at det var tjeneren, og åbnede vinduet.

Han havde noget at sige damerne i al hemmelighed. Hvorledes skulle dette kunne lade sig gøre?

Manden gjorde nu en opdagelse, som Launce allerede tidligere havde gjort, da han søgte midler til at iværksætte flugten: Låsen i døren til gartnerens skur i nærheden var under reparation, og gartnerens stige kunne derfor benyttes af enhver, der havde brug for den. Denne stige var nu mere end lang nok til at nå op til balkonen. Et par minutter efter var manden oppe på den, hvor han nu kunne tale med Natalie og hendes tante.

"Jeg kan ikke holde ud at sidde ovre i mit kammer," sagde han. "Jeg vil liste mig ned til landsbyen for at se, hvad der går for sig. Det er hårdt nok for to damer som Dem at være lukket inde her; er der noget, jeg kan udrette for Dem?"

Natalie greb lady Winwoods telegram, idet hun sagde til tanten:

"Launce burde se dette." – I en hviskende tone tilføjede hun: "Han vil være her ved daggry, hvis jeg ikke meddeler ham, hvad her er passeret."

Frk. Lavinia blegnede.

"Hvis han træffer sammen med Richard!" begyndte hun. "Fortæl ham det!" tilføjede hun hurtigt. "Sig ham det, før det er for sent!"

Natalie skrev et par linjer (adresseret til Launce under hans påtagne navn i hans bolig i landsbyen), hvori hun bad Launce om ikke at handle overilet.

Da tjeneren var gået med brevet, som indeholdt lady Winwoods telegram, begyndte både Natalie og hendes tante at nære et nyt håb, som de begge skammede sig ved at vedkende sig – de håbede, at Launce ville trodse den fare, de frygtede for ham, og komme ud til dem!

De havde ikke længe været alene, før sir Joseph søvnigt åbnede øjnene og spurgte dem, hvad de bestilte i hans værelse. De sagde ham i en venlig tone, at han var syg. Han førte hånden op til hovedet og sagde, at de havde ret, og så faldt han i søvn igen. Udmattede af de sindsbevægelser, de havde gennemgået, ventede de to kvinder nu i tavshed på, hvad der ville komme. Den samme sløve resignation havde grebet dem begge. De havde lukket døren i lås og lagt tværstangen for vinduesskodderne. De havde lidt med hinanden. De havde kysset det rolige ansigt på puden. De havde sagt til hinanden: "Vi vil leve med ham eller dø med ham, som det behager Gud." Frk. Lavinia sad ved siden af sengen; Natalie havde taget plads på en skammel ved hendes fødder med øjnene lukket og hovedet hvilende i tantens skød.

Tiden gik. Uret i forværelset havde slået fuldt slag – ti eller elleve, det vidste de ikke – da de hørte det tegn, som underrettede dem om, at tjeneren var kommet tilbage fra landsbyen.

Han bragte nyheder og mere end det, han bragte nemlig et brev fra Launce.

Det lød således:

"Jeg skal være hos dig, kæreste Natalie, næsten på samme tid som disse linjer. Overbringeren vil fortælle dig, hvad der er sket i landsbyen – din billet kaster forresten et nyt lys over det hele. Jeg venter kun for at gå til præsten (som også er den højeste øvrighedsperson her i landsbyen) for at meddele ham, at jeg er din ægtefælle. Nu kan der ikke længere være tale om nogen forklædning; min plads er hos dig og dine. Det er endnu meget værre end du har kunnet ane; Turlington er ophavsmanden til overfaldet på din fader. Døm nu selv, om du ikke kan trænge til din mands beskyttelse! – L."

Natalie rakte brevet til sin tante og pegede på den sætning, som omtalte Turlingtons delagtighed i attentatet på sir Josephs liv. I tavs rædsel så de to kvinder på hinanden; de huskede på, hvad der var foregået tidligere på aftenen, og nu forstod de det. Tjeneren ledte atter deres opmærksomhed hen på øjeblikket ved at begynde at fortælle, hvad han havde opdaget i landsbyen.

Alt var i bevægelse, da han nåede til byen. Man havde fundet en gammel mand – ubekendt i Baxdale – liggende på vejen tæt op til kirken, ramt af et slagtilfælde; den mand, der havde opdaget ham, var ingen anden end Launce selv. Han var bogstavelig talt snublet over Thomas Wildfangs legeme i mørket, da han var på vejen tilbage til sin bolig i landsbyen.

"Den fremmede herre slog alarm, frøken," sagde tjeneren, idet han beskrev begivenheden, som den var blevet ham fortalt, "og manden, der lå på jorden – en kolossal, gammel mand – blev så båret til kroen. Værten kendte ham, da han var taget ind i kroen i dag, og konstablen fandt værdisager hos ham – en pung med penge og et guldur og kæde. Der var intet, som kunne vise, hvem pungen og uret tilhørte. Først da min herre og

doktoren kom ind i kroen, fik man at vide, hvem han havde plyndret og forsøgt at myrde.

Alt, hvad man i hans vildelse kunne få ud af ham, før de kom, var, at en anden havde fået ham til at gøre det. Han kaldte denne anden for 'kaptajn' og et par gange for 'kaptajn Goward'. Man formodede – såfremt man kunne tro hans galmandssnak – at han var blevet ramt af slaget i det øjeblik, han lagde sin hånd på sir Josephs hjerte for at føle, om det var hørt op at slå. Så vidt jeg kunne forstå, må han i det samme øjeblik have haft slemme syner. De fortalte, at han snakkede noget om, at havet brød ind over kirkegården, og at der på et hønsebur stod en matros, som var lige ved at drukne; at denne matros trak ham ved hårene ned i Helvede og en hel del mere forskrækkelig snak af samme slags.

Han lå endnu og våndede sig, da min herre og doktoren kom ind i værelset. Ved synet af en af dem – det var nok hr. Turlington, da han trådte først ind – tav han pludselig stille og faldt i krampetrækninger om i armene på de omkringstående. Doktoren gav det et lærd navn, som betød drukkenskabsgalskab, og sagde, at det var et håbløst tilfælde. Han gav dog alligevel ordre til, at de folk, der havde samlet sig i værelset, skulle forlade dette; han ville se, hvad der var at gøre. De sagde, at min herre endnu var inde hos doktoren for at se, om manden kunne leve, da jeg forlod landsbyen med den fremmede herres svar på Deres billet, frøken. Jeg turde ikke blive længere, da jeg var bange for, at hr. Turlington skulle få mig at se."

Da manden havde endt sin beretning, så han uroligt hen mod vinduet. Det var umuligt at vide, hvornår hans herre kunne

komme tilbage, og det kunne koste ham livet, hvis han blev truffet inde i huset, efter at han var blevet lukket ude af det. Han bad om tilladelse til at åbne vinduet og se at slippe tilbage til stalden, mens det endnu var tid.

Da han tog tværstangen fra skodderne, forskrækkedes de af en stemme, som råbte til dem nedefra.

Det var Launce, der kaldte på Natalie. Tjeneren forsvandt – og i det næste øjeblik lå Natalie i Launces arme.

Et eneste saligt øjeblik hvilede hun sit hoved ved hans bryst, men så stødte hun ham pludselig fra sig, idet hun udbrød:

"Hvorfor er du kommet herud? Han dræber dig, hvis han finder dig herinde i huset. Hvor er han nu?"

Launce vidste endnu mindre end tjeneren, hvor Turlington kunne være.

"Hvor han end er, må I takke Gud for, at jeg er kommet her før ham."

Det var det eneste svar, han kunne give.

Natalie og hendes tante hørte i tavs bekymring på ham. Nu vågnede sir Joseph og genkendte Launce.

Med en svag stemme mumlede han:

"Ah! Er det dig, min dreng! Det glæder mig at se dig engang igen. Hvorledes kommer du hertil?"

Han var fuldkommen tilfreds med det første det bedste påskud, der frembød sig, og sagde kun:

"Vi kan tale nærmere om det i morgen."

Derpå lagde han sig til at sove igen.

Natalie gjorde atter et forsøg på at overtale Launce til at forlade huset.

"Vi kan ikke vide, hvad der kan ske," sagde hun. "Han kan have fulgt efter dig herhen. Muligvis har han med forsæt ladet dig komme ind i huset. Forlad os hellere, mens du endnu har lejlighed til det."

Frk. Lavinia forsøgte også at overtale ham, men det nyttede intet. Launce lukkede ganske roligt de tunge vinduesskodder og satte tværstangen for.

Natalie vred fortvivlet sine hænder og spurgte endelig:

"Har du været hos præsten? Sig os i det mindste, at han har rådet dig til at opsøge os. Kommer han selv hertil for at hjælpe os?"

Launce nølede lidt med sit svar. Hvis han ville have sagt sandheden, måtte han have indrømmet, at han var kommet stik imod øvrighedspersonens råd.

Han svarede undvigende:

"Hvis præsten ikke kommer, kommer sikkert doktoren. Jeg har sagt ham, at vi må flytte sir Joseph. Vær nu blot ved godt mod, Natalie. Doktoren vil være her lige så tidligt som Turlington."

I det samme øjeblik han udtalte dette navn, trængte – uden at den mindste lyd udenfor havde forberedt dem på, hvad der skulle komme – Turlingtons stemme pludselig ind i værelset; han befandt sig øjensynlig lige udenfor vinduet.

Stemmen sagde:

"De er brudt ind i mit hus ved nattetid, og De slipper ikke bort *denne* vej."

Frk. Lavinia sank på knæ. Natalie fløj hen til sin fader; han spilede forfærdet øjnene vidt op og jamrede sig, da hun genkendte stemmen.

Den eneste lyd, de hørte, frembragtes ved at stigen blev taget bort fra balkonen. Turlington havde selv taget den bort, efter at han var steget ned ad den.

Natalie havde kun alt for rigtigt gættet, hvad der ville komme. Wildfangs død havde befriet Turlington for enhver frygt fra den kant. Han var med overlæg fulgt tæt efter Launce og havde med overlæg ladet denne udsætte sig for de farlige følger af at trænge ind i anden mands hus ved nattetid.

Der indtrådte en pause – en forfærdelig pause – så hørte de gadedøren blive åbnet. Uden at give sig tid til at lukke den igen, ilede Turlington op ad trappen og forsøgte at åbne døren til det værelse, hvor de andre var samlet.

"Kom ud og navngiv Dem!" råbte han gennem døren. "Jeg har min revolver hos mig, og jeg har ret til at fyre på en mand, som er brudt ind i mit hus. Hvis døren ikke er lukket op, før jeg har talt til tre, må Deres blod komme over Deres eget hoved. En!"

Launce var ikke bevæbnet med andet end sin stok. Uden at betænke sig et øjeblik gik han et skridt frem for at overgive sig, men Natalie slyngede sin arm om ham og holdt ham fast, før han kunne komme hen til døren.

"To!" råbte stemmen udenfor døren, mens Launce søgte at komme fri.

I det samme øjeblik faldt hans øje på sengen. Den stod lige over for døren – lige i skudlinjen.

Sir Josephs liv var (som Turlington meget rigtigt havde beregnet) i virkeligheden i større fare end Launces. Launce sled sig løs, styrtede hen til sengen og løftede den gamle mand ud af den.

"Tre!"

Man hørte lyden af skuddet. Kuglen gik gennem døren, strejfede Launces venstre arm og borede sig ned i puden netop på det sted, hvor sir Josephs hoved havde ligget et øjeblik i forvejen.

Launce havde frelst sin svigerfaders liv.

Turlington havde fyret sit første skud på pengene, men havde dog endnu ikke fået dem.

De andre var i sikkerhed i det ene hjørne af værelset på samme side som døren. Sir Joseph lå hjælpeløs som et barn i Launces arme; damerne var meget blege, men beundringsværdigt rolige.

De var i sikkerhed for øjeblikket, da den anden kugle trængte gennem væggen til højre for dem.

"Jeg hører jer godt," skreg skurken udenfor. "Jeg skal nok få bugt med jer – gennem væggen."

Der opstod en pause. De kunne høre, hvorledes han med hånden undersøgte væggen for at finde ud af, hvor der var solidt tømmer, og hvor der kun var murværk.

I dette forfærdelige øjeblik bevarede Launce fuldstændig sin ro. Han lagde sir Joseph sagte ned på gulvet og betydede Natalie og hendes tante, at de skulle lægge sig ved siden af ham så sagte som muligt. Deres liv afhang nu af, at hverken deres stemmer eller deres bevægelser sagde morderen, hvor han skulle fyre.

Nu havde han valgt sin plads.

De kunne høre ham lægge revolverens løb op til væggen. Han trykkede på hanen.

Et svagt klik var den eneste lyd, man hørte.

Skuddet var ikke gået af.

De kunne høre ham spørge sig selv med en ed:

"Hvad er der nu i vejen med den?"

Der blev igen en pause.

Undersøgte han våbnet?

Før de kunne stille sig selv dette spørgsmål, hørte de skuddet knalde af. Det fulgtes straks efter af et tungt fald.

De så over på den modsatte væg. Der var ikke noget spor af kuglen.

Launce betydede dem, at de endnu ikke skulle røre sig.

De ventede og lyttede. Der hørtes ikke en lyd på gangen udenfor.

Pludselig blev tavsheden uden for huset brudt; man hørte forskellige stemmer tale meget højt uden for den åbne gadedør.

Havde man hørt skuddene i præstegården?

Ja, således var det!

De kunne kende præstens stemme blandt de andre. Et øjeblik efter hørte de et almindeligt udbrud af forfærdelse på trappen.

Launce åbnede døren og lukkede den atter straks igen, før Natalie kunne følge ham.

Turlingtons afsjælede legeme lå uden for på gangen. Ladningen i revolverens tredje løb var eksploderet, mens han undersøgte den.

Kuglen var trængt ind i hans mund og havde dræbt ham på stedet.

Oplysende vink

Første vink

(Fra lady Winwoods visitkortbakke.)

"Sir Joseph Graybrooke og frøken Graybrooke udbeder sig æren af lord og lady Winwoods selskab til middag onsdagen den 10. februar kl. halv syv i anledning af hr. og fru Launcelot Linzies tilbagekomst."

Andet vink

(Af en af de sidste handelsberetninger i et af morgenbladene.)

"Vi er blevet anmodet om på det bestemteste at gendrive de ugunstige rygter, der i den sidste tid har cirkuleret om firmaet Pizzituti, Turlington og Branca. Der indtrådte vistnok en øjeblikkelig forstyrrelse i forretningens gang som en følge af den ledende kompagnon, hr. Turlingtons beklageligt pludselige død ved et vådeskud, idet en revolver, han var i færd med at undersøge, ved et tilfælde gik af. Men af hvilken beskaffenhed end de øjeblikkelige hindringer har været, så er de nu besejret. Fra god kilde ved vi, at det velbekendte firma Brødrene Bulpit er interesseret i forretningen og foreløbig vil fortsætte den."

Om "Frøken eller frue?"

Forfatter: Wilkie Collins (1824-1889).
Org.udgave: *Miss or Mrs? a Christmas Story in Twelve Scenes* i julenummeret af *The Graphic*, London 25. december 1871. Bogudgave i samlingen *Miss or Mrs? and other stories in outline*, Richard Bentley, London 1873 *(en "copyright edition" på forlaget Bernhard Tauchnitz udkom dog i Leipzig i 1872.)*
Denne udgave baseret på: *Frøken eller Frue?* Af Wilkie Collins. *Dags-Telegrafens* Feuilleton. København 1872. Oversætteren er ikke oplyst.
Redigeret af: Kim N. Jensen.
Forside: Efter stik af Samuel Luke Fildes (1843-1927) fra førsteudgaven: "*Whipping up the skirt of her dress on her knee, she bent forward over it, and set herself industriously to the repair of the torn trimming*" (2. scene).

ISBN 978-87-7628-094-9
2. ebogsudgave, tidligere udgave ISBN 978-87-7979-355-2 (Ølstykke 2014).

© 2024 eBibliotek 1800
www.ebib1800.dk